Nowa kultura

Περιοδική έκδοση της Libertatia | Τεύχος 9ο | Καλοκαίρι - Φθινόπωρο 2018

EDITORIAL

Το έντυπο nowa kultura αποτελεί περιοδική έκδοση της συλλογικότητας libertatia. Εκδίδεται άτακτα . Το παρόν τεύχος έκτακτα περιλαμβάνει τους μήνες Ιούνη μέχρι Οκτώβριο για την συγκέντρωση περισσότερου υλικού. Το περιεχόμενο ενημερώνει για τις δράσεις της συλλογικότητας, περιέχει αρθρογραφία για την επικαιρότητα, ενώ έχει και κάποιες μόνιμες στήλες, όπως οι "σελίδες ταξικής μνήμης" και οι "σημειώσεις από τα όμορφα του αγώνα". Διανέμεται σε στέκια, καταλήψεις, κολεκτίβες σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Πάτρα με ενδεικτική τιμή οικονομικής συνεισφοράς το 1 ευρώ ώστε να μπορεί να συνεχίζεται η έκδοσή του.

Για οποιεσδήποτε πληροφορίες επικοινωνία στο: libertatia_squat@riseup.net.

Περιεχόμενα

Πορεία 1/6 στη Libertatia

Το συλλαλητήριο που πραγματοποιήθηκε στις 21 Γενάρη στη Θεσσαλονίκη προσέφερε την κοινωνική νομιμοποίηση σε ακροδεξιούς και φασιστοχουλιγκάνους να βγουν στον δρόμο και να διαχύσουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο και παράλληλα να επιτεθούν στην αντιεθνικιστική συγκέντρωση της Καμάρας και σε δομές αγώνα, με αποκορύφωμα τον εμπρησμό της κατάληψης Libertatia. Μετά από αυτά τα γεγονότα, συστάθηκε η Συνέλευση Αλληλεγγύης η οποία είχε σκοπό από τη μια την ανοικοδόμηση του κατεστραμμένου κτηρίου και από την άλλη την υπεράσπιση της κατάληψης ως επαναστατικής δομής. Φυσικά αυτά τα δυο για εμάς είναι αλληλένδετα και δεν μπορεί να αποκοπεί το ένα από το άλλο.

Μέσα σε αυτό το διάστημα πραγματοποιήθηκε μια σειρά δράσεων που περιλάμβανε μοιράσματα κειμένων, μικροφωνικές, πορείες γειτονιάς, αφισοκολλήσεις, αντιφασιστικές περιπολίες, παρεμβάσεις με σπρέι και εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης, καταλήγοντας στην παμβαλκανική πορεία αλληλεγγύης στη κατάληψη Libertatia στις 10 Μάρτη. Πάνω από 4.000 άτομα συγκεντρώθηκαν στη Θεσσαλονίκη από όλη την Ελλάδα και άλλες βαλκανικές χώρες στέλνοντας ένα ηχηρό μήνυμα διεθνιστικής αλληλεγγύης ενάντια στον εθνικισμό, τον ρατσισμό, τον φασισμό, αλλά και αλληλεγγύης στη κατάληψη Libertatia. Για εμάς οι δράσεις, που κορυφώθηκαν στις 10/3, συνεχίζουν με κομβικό πλέον σημείο της πολιτικής υπεράσπισης της κατάληψης να είναι η ανοικοδόμηση του κτηρίου.

Αναγνωρίζοντας τις καταλήψεις ως την εδαφικοποίηση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων μέσα από τις οποίες δημιουργούνται ρήγματα αντίστασης στο υπάρχον σύστημα, θεωρούμε πως η πολιτική, ηθική και υλική υπεράσπισή τους αποτελεί καθήκον για κάθε καταπιεσμένο και εκμεταλλευόμενο.

Ωστόσο,ότι έκανε το παρακράτος στις 21 Γενάρη έρχεται να συμπληρώσει το κράτος τώρα.Στις 25/4, στις 10.00 π.μ. , ήρθε στην Libertatia μεικτό κλιμάκιο του Υπ. Πολιτισμού μαζί με τον φερόμενο ως ιδιοκτήτη. Με την πρόφαση ότι πρέπει να ελέγξουν το χώρο επειδή το κτήριο , μετά τον εμπρησμό, μπορεί να αποτελεί κίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια , ζήτησαν να μπουν στην κατάληψη. Οι σύντροφοι/ισσες της περιφρούρησης τους αρνήθηκαν την είσοδο. Μετά από αρκετές επαναλήψεις της δήλωσης ότι θα παραμείνουμε στο χώρο, απείλησαν με εισαγγελική παρέμβαση και έτσι αποχώρησαν.

Στα πλαίσια της διαδικασίας ανοικοδόμησης της κατάληψης, αλληλέγγυοι μηχανικοί έχουν επιβεβαιώσει πολλές φορές στο παρελθόν, αλλά και μετά τον εμπρησμό του κτηρίου, πως δεν παρουσιάζει πρόβλημα στατικότητας και η επιδιόρθωσή του είναι δυνατή. Ο αποχαρακτηρισμός του κτηρίου ως διατηρητέο είναι απαραίτητος για να γκρεμιστεί και να ''αξιοποιηθεί'' στη συνέχεια το οικόπεδο.

Η Libertatia δεν είναι απλά ένα κτήριο. Η Libertatia στεγάζει τις ανάγκες ανθρώπων χωρίς να πληρώνουν ενοίκιο. Είναι ένας χώρος πολιτικής ζύμωσης, συνδιαλλαγής και συνάντησης, ένας χώρος που φιλοξενεί συζητήσεις και εκδηλώσεις για τον αντιφασισμό, τον αντισεξισμό, την εργασία. Ένας χώρος όπου λειτουργεί η δομή αυτομόρφωσης της κατάληψης. Ταυτόχρονα στεγάζονται πολιτιστικές δράσεις και ομάδες, όπως ήταν η ομάδα κινηματογραφικών προβολών, μουσικού αυτοσχεδιασμού και η ανοιχτή βιβλιοθήκη. Το κοινό σημείο όλων των παραπάνω είναι το είδος των σχέσεων που τους δίνει ζωή. Αντιιεραρχικές σχέσεις σεβασμού.
Για εμάς λοιπόν οι καταλήψεις δεν είναι τα ντουβάρια τους. Είναι οι σχέσεις που γεννιούνται και εξελίσσονται μέσα τους. Είναι δομές του κοινωνικού και ταξικού αγώνα. Είναι δομές στέγασης αλλά και ανοιχτοί χώροι προώθησης ελευθεριακών ιδεών και επαναστατικών δράσεων. Επειδή ακριβώς οι καταλήψεις σημαίνουν όλα αυτά που είπαμε, αλλά και πολλά περισσότερα, παρά τον εμπρησμό από τους φασίστες, παρά τις προσπάθειες του κράτους να μας καταστείλει και του κεφαλαίου να εκμεταλλευτεί τους χώρους μας, εμείς θα συνεχίσουμε να είμαστε εδώ. Οχυρώνουμε πολιτικά την κατάληψή μας και την υπερασπιζόμαστε απέναντι σε κάθε επίθεση. Γι' αυτό και εντείνουμε τη δράση μας στο χώρο.Θέλουμε η ανοικοδόμηση της Libertatia να αποτελέσει ένα σύμβολο αλληλεγγύης και αντιφασιστικού αγώνα και να αποτελέσει ξανά μια δομή αντίστασης σε κράτος, κεφάλαιο και φασισμό. Μια δομή στέγασης ανθρώπων αλλά και έναν ανοιχτό χώρο προώθησης ελευθεριακών ιδεών και επαναστατικών δράσεων.
Πρόθεση μας είναι να επισκευαστεί αρχικά το μικρό κτήριο το οποίο δεν επηρεάστηκε από τον εμπρησμό, ώστε να έχουμε μια σταθερή παρουσία στο χώρο και να επισκευαστεί ο φράχτης. Παράλληλα, θα ξεκινήσουμε εργασίες στο κτήριο που καταστράφηκε από τους φασίστες, ξεκινώντας από τη κατασκευή της σκεπής και συνεχίζοντας στη επιδιόρθωση των πατωμάτων, των κουφωμάτων και στις υπόλοιπες οικοδομικές εργασίες (ηλεκτρολογικά, υδραυλικά, σοβάτισμα κτλ) με σκοπό να ξαναγίνει βιώσιμος ο χώρος.

Για εμάς στη παρούσα φάση είναι σημαντική η έμπρακτη αλληλεγγύη του κινήματος, αλλά και του κόσμου συνολικά, τόσο σε πολιτικό όσο και σε υλικό επίπεδο. Καλούμε οποιονδήποτε και οποιαδήποτε βλέπει τον εαυτό του/της να εκφράζεται από την προσπάθεια αυτή, να στηρίξει με όποιον τρόπο επιθυμεί έτσι ώστε να επιτευχθεί ο στόχος μας.

ΝΑ ΞΑΝΑΔΩΣΟΥΜΕ ΖΩΗ ΣΤΟ ΚΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΝΑ ΔΟΜΗΣΟΥΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ, ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟ ΚΑΛΑ ΟΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ,Η ΛΙΜΠΕΡΤΑΤΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ.
10,100,1000 ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΣΗΨΗΣ.

Πρόγραμμα Δράσεων Αλληλεγγύης

16/5 18.00 - συνέλευση & στις 21:00 μπαρ στην αυλή της λιμπερτάτια

18/5 18.00 - μικροφωνική έξω από την κατάληψη

21/5 12.00 - μικροφωνική στην καμάρα

23/5 20.30 - εκδήλωση/συζήτηση στα πλαίσια του 6ου φεστιβάλ κινηματγραφικών ομάδων ΑΠΘ- ΠΑΜΑΚ // Dystopia στη φιλοσοφική

1/6 18.00 - πορεία, συγκέντρωση έξω απο τη λιμπερτάτια

Συνέλευση Αλληλεγγύης

κάθε Τετάρτη στις 18:00

ΟΥΤΕ 52, ΟΥΤΕ 32, ΟΥΤΕ 8
ΚΑΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΑΝΟΙΧΤΑ

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ
ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
ΜΕ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΤΣΙΜΙΣΚΗ ΜΕ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
10.6 | 10:00

Libertatia - Συλλογικότητα για τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό
-- libertatiasquat.blogspot.com --

ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

Από την άνοιξη του 2017 με την ψήφιση του 4ου μνημονίου έχει θεσμοθετηθεί η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και το άνοιγμα των καταστημάτων όλες τις Κυριακές από τον Μάιο ως τον Οκτώβριο, 32 Κυριακές τον χρόνο δηλαδή. Το μέτρο αυτό αφορά τους δήμους Αθηναίων και Πειραιώς, την περιφερειακή ενότητα νότιου τομέα Αθηνών (παραλιακό μέτωπο), το ιστορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης και την περιοχή γύρω από το αεροδρόμιο της Αθήνας. Παράλληλα, σε όλη τη χώρα το άνοιγμα των καταστημάτων για 8 Κυριακές (συν τις δυο των γιορτών) διατηρείται.

Η καθιέρωση της κυριακάτικης αργίας ήταν μια από τις πρώτες επιτυχημένες διεκδικήσεις του ελληνικού εργατικού κινήματος. Σκοπός ήταν να έχουν οι εργαζόμενοι μια σταθερή μέρα μέσα στη βδομάδα για να μπορούν να ξεκουράζονται. Η πρόθεση για κατάργησή της ήταν μια ακόμη επιθετική κίνηση του κράτους και του κεφαλαίου απέναντι στην τάξη μας. Παρόλο που το μέτρο των ανοιχτών καταστημάτων τις Κυριακές προωθείται από την κυβέρνηση και τους δανειστές ως μια κίνηση που θα φέρει ανάπτυξη, θα τονώσει την οικονομία και θα δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας, αυτό που εντέλει θα σημάνει είναι την πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας και την ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων από το κεφάλαιο. Έτσι, έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά μέτρων που περιλαμβάνουν την επέκταση της μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας μέσω προνομιακών ρυθμίσεων για τα αφεντικά, τα ελαστικά ωράρια, την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, την υποπληρωμή μέσω των πρακτικών ασκήσεων για τις εκάστοτε ειδικότητες, την ανακύκλωση ανέργων μέσω κοινωφελών προγραμμάτων. Μέτρα που εκφράζουν μια συνολική επίθεση από κράτος και κεφάλαιο προς την εργατική τάξη και υποβαθμίζουν περαιτέρω τις ζωές μας.

Ο αγώνας για την υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας που βρίσκεται σε εξέλιξη τα τελευταία χρόνια είναι ένας από τους πιο σταθερούς που έχουν εμφανιστεί στην Ελλάδα το συγκεκριμένο διάστημα. Έχει δείξει πως μέσα σε όλη αυτή την ζοφερή πραγματικότητα υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται ακόμα και πως η συγκεκριμένη ρύθμιση δεν θα περάσει αδιαμαρτύρητα. Με την απουσία της ξεπουλημένης συνδικαλιστικής ηγεσίας (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ) να είναι κάτι παραπάνω από εμφανής στα ταξικά μέτωπα που δημιουργούνται, είναι καθήκον των από τα κάτω να οργανωθούν σε
όλους τους χώρους δουλειάς με οριζόντιες διαδικασίες, απαλλαγμένοι τόσο από τις ψεύτικες υποσχέσεις του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού όσο και από μια απολιτίκ λογική απάθειας που προσπαθεί να μας πείσει ότι δεν αξίζει να αγωνιζόμαστε για τίποτα, λογική που δημιουργεί πρόσφορο έδαφος στην καθιέρωση ολοένα και χειρότερων συνθηκών για τις ζωές μας.

Μέσα στην νέα αυτή συνθήκη με τα μαγαζιά να είναι ανοιχτά κάθε Κυριακή, το επόμενο διάστημα είναι σημαντικό να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις, ώστε να μην μετρήσουμε ακόμα ένα χαμένο εργατικό δικαίωμα. Το πιο σημαντικό, όμως, είναι να προτάξουμε την οργάνωση της τάξης μας σε οριζόντιο επίπεδο μέσα από σωματεία βάσης, με ριζοσπαστικά και επαναστατικά χαρακτηριστικά ενάντια σε λογικές ανάθεσης, αλλά και ενάντια στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία που έχει μάθει τόσα χρόνια να παζαρεύει τα δικαιώματά μας με τις εκάστοτε κυβερνήσεις και να δημιουργεί πρόσφορο έδαφος για την προώθηση των πιο επιθετικών πολιτικών απέναντι στην εργατική τάξη. Γιατί κάθε αγώνας δεν αποτελεί μόνο ένα ανάχωμα απέναντι στην επέλαση της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας, αλλά πρέπει και να στοχεύει στην ανάδειξη των δικών μας προταγμάτων, που δεν είναι άλλα από μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας, χωρίς κράτος, κεφάλαιο, εξουσία και καπιταλισμό.

ΝΑ ΠΡΟΤΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Ενημέρωση από την Συγκέντρωση ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας

Την Κυριακή 10/6 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας. Την απεργιακή κινητοποίηση στήριξαν ο συντονισμός ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας μαζί με σωματεία βάσης καθώς και εμείς ως πολιτική ομάδα, ως συλλογικότητα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό Libertatia.

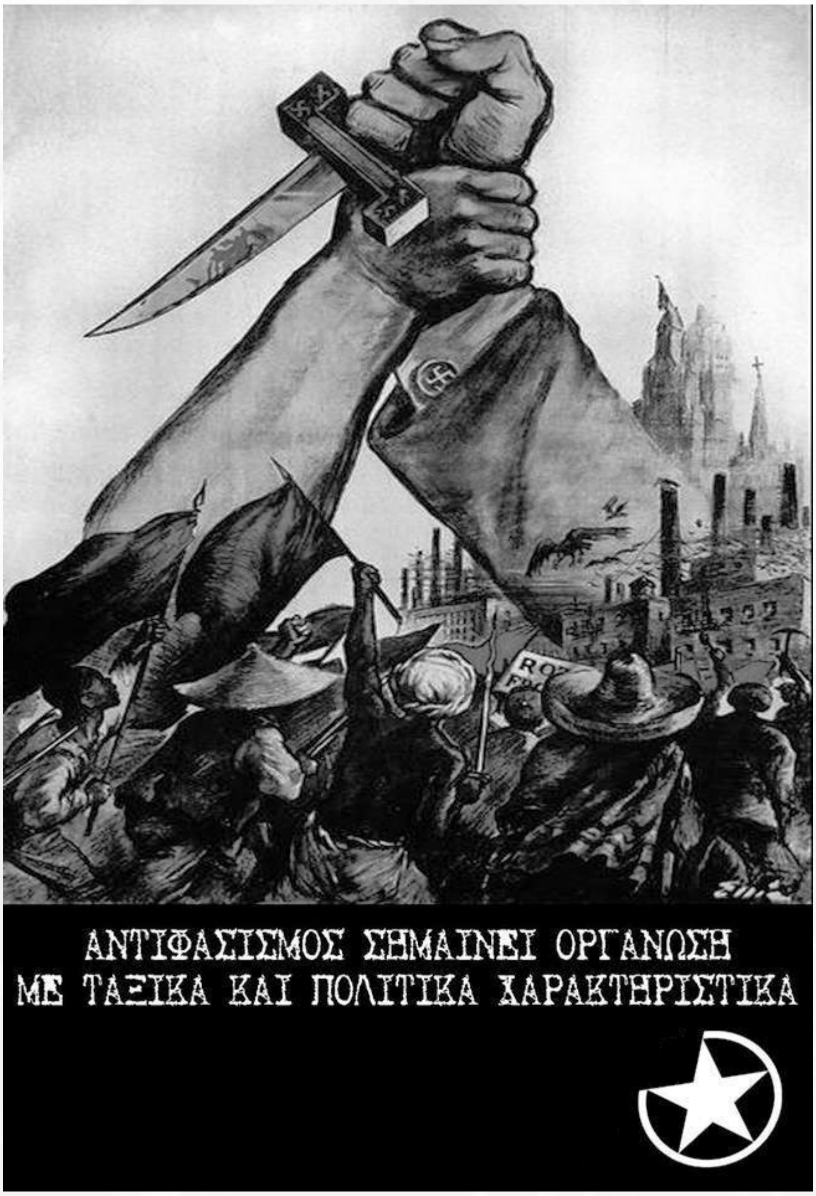
Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης πραγματοποιήθηκαν αποκλεισμοί στα καταστήματα Marks & Spencer, Stradivarious και Zara. Υπήρξε επικοινωνία με τους εργαζόμενους καθώς και με τους περαστικούς και τους καταναλωτές οι οποίοι ήταν λίγοι, με θετική ανταπόκριση. Ωστόσο δεν έλειψε και η παρουσία επιθετικών συμπεριφορών από καταναλωτές. Συγκεκριμένα ένας εμφανιζόμενος ως καταναλωτής που του "αφαιρείται" το δικαίωμά του στην αγορά επιτέθηκε στους συντρόφους που πραγματοποιούσαν τον αποκλεισμό και χτύπησε (όχι σοβαρά) 2 από αυτούς, ενώ έφτυσε τα κείμενα του σωματείου ΕΜΠΑΡΚΟ. Ο ''διαμαρτυρόμενος'' καταναλωτής τελικά είναι γνωστός φασίστας της πόλης. Έχει κάνει εμφανή την παρουσία του σε αρκετές ακροδεξιές συγκεντρώσεις (Ωραιόκαστρο, Λ. Πύργο). Επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά το πώς ο φασισμός κάνει πλάτες στον καπιταλισμό και το σύστημα που τον θρέφει. Στέλνοντας το μακρύ του χέρι, λοιπόν, ο καπιταλισμός χτυπάει εργατικές κινητοποιήσεις. Στη συνέχεια συγκεντρώθηκαν οι συναγωνιστές από τα σωματεία και τον συντονισμό στο σημείο της επίθεσης, ενώ ο καταναλωτής - φασίστας συνέχισε με απειλές προς όλους και στοχοποιώντας μια συντρόφισσα, ενώ κλείστηκε μέσα στα Zara ώστε να προστατεύσει τον εαυτό του. Αυτές οι συμπεριφορές φυσικά δεν μας ξαφνιάζουν.

Εμείς δηλώνουμε πως θα είμαστε εκεί κάθε Κυριακή και θα στηρίζουμε τις απεργιακές κινητοποιήσεις.

Δούλο των αφεντικών σε θέλει ο φασισμός
οργάνωση αντιφασιστική αγώνας ταξικός

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Αντιφασιστική συγκέντρωση
ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 6 Μ.Μ. ΑΓΑΛΜΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Μετά τα εθνικιστικά συλλαλητήρια, τη σκυτάλη παίρνει η νεοναζιστική χρυσή αυγή με σκοπό να εκμεταλλευτεί και αυτή τον ''εθνικό διχασμό''. Η κινητοποίηση μιας μερίδας του πληθυσμού γύρω από το ζήτημα, αποπροσανατολίζει την κοινή γνώμη. Αυτός, εξάλλου, είναι και ο ιστορικός ρόλος του εθνικισμού: συσπείρωση του πληθυσμού γύρω από έναν κοινό εχθρό στο εξωτερικό, ώστε να ξεχαστούν τα προβλήματα στο εσωτερικό της χώρας, να αποδυναμωθούν τα ριζοσπαστικά κινήματα, να αλληλοφαγωθούν οι προλετάριοι και οι καταπιεσμένοι και εντέλει κερδισμένη να βγει η άρχουσα τάξη, πολιτικά ισχυρή και μη αμφισβητήσιμη.Το Σάββατο στις 16 Ιουνίου η χρυσή αυγή καλεί σε συγκέντρωση-πορεία, που αλλού, στα γραφεία τους. Βρίσκει πάτημα λοιπόν σε αυτή την κατάσταση να σηκώσει κεφάλι και να βγει στο δρόμο.

Το αντιφασιστικό κίνημα όμως είναι εδώ να τους θυμίσει πως δεν θα τους αφήσουμε ούτε σπιθαμή. Συνεχίζουμε λοιπόν μετά από μια σειρά αντιφασιστικών δράσεων πανελλαδικά, δίνοντας μαχητικές αντιφασιστικές απαντήσεις.

Ενάντια σε κάθε εθνικιστική απειλήΟι τάξεις δεν μετριούνται σε έθνος και φυλή

ΝΑ ΞΑΝΑΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΗΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ
ΝΑ ΥΨΩΣΟΥΜΕ ΑΝΑΧΩΜΑΤΑ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 6 Μ.Μ. ΑΓΑΛΜΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

κοινωνικής, ταξικής & διεθνιστικής αλληλεγγύης

της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης
Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

ΑΘΗΝΑ 5 - 6 - 7 ΙΟΥΛΗ 2018
Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου
Σχολή ΜΙΘΕ (είσοδος Ούλωφ Πάλμε)

*

στο χώρο του Φεστιβάλ θα υπάρχει κινηματικό βιβλιοπωλείο, αναρχικό έντυπο υλικό & εκθέσεις αφίσας και φωτογραφίας

παιδότοπος
Σάββατο 17.00-19.00

ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ
ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΠΕΜΠΤΗ 5 ΙΟΥΛΗ

18.00 Συζήτηση: *Οι κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις των από τα κάτω*

18.00 Συζήτηση: *Τι σημαίνει να είσαι αναρχικός μαθητής*, από τη Συνέλευση Μαθητών από τον Αναρχικό/Αντιεξουσιαστικό χώρο

19.00 Αφήγηση παραμυθιών *για παιδιά και νέους κάθε ηλικίας "Ένα σμάρι πεταλούδες"*

20.00 Συζήτηση: *Από την Ελλάδα μέχρι την Τουρκία, αγώνες γυναικών για την ελευθερία*

22.00 Μουσική βραδιά *με αμερικάνικα εργατικά τραγούδια* με τους Dudettes

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΙΟΥΛΗ

18.00 Συζήτηση: *Σύγχρονος ολοκληρωτισμός, πόλεμος, εθνικισμοί, φασισμός. Το αναρχικό κίνημα και η διεθνιστική αλληλεγγύη*

18.00 Συζήτηση: *Οι αναδιαρθρώσεις στην εκπαίδευση*, από την αναρχική φοιτητική συνέλευση "Αροδαμός"

20.00 Συζήτηση: *Οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι αγώνα*

20.00 Βιβλιοπαρουσίαση: *"Mujeres libres, οι ελεύθερες γυναίκες στην Ισπανία. Αναρχισμός και αγώνας για την γυναικεία χειραφέτηση"* από τις ελευθεριακές εκδόσεις Ναυτίλος

22.00 Ρεμπέτικη βραδιά με τους Ζεύκιν

ΣΑΒΒΑΤΟ 7 ΙΟΥΛΗ

16.00 Συζήτηση: *Αγώνες ενάντια στην καταστροφή και λεηλασία του φυσικού κόσμου από το κράτος και το κεφάλαιο*

18.00 Συζήτηση: *Κρατική καταστολή, Τρομονόμοι, Καθεστώς Έκτακτης Ανάγκης*

18.00 Ενημέρωση *από την 1η διεθνή συνάντηση αγωνιζόμενων γυναικών που πραγματοποιήθηκε στην Τσιάπας μετά από κάλεσμα των γυναικών Ζαπατίστας*

20.00 Παρουσίαση: Επαναστατική Αναρχική Δράση (DAF) από την Τουρκία

22.00 ΣΥΝΑΥΛΙΑ οικονομικής ενίσχυσης του Ελευθεριακού Φεστιβάλ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση
Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

site: www.apo.squathost.com, e-mail: anpolorg@gmail.com

Ανοιχτή
Συνέλευση
Αλληλεγγύης
κάθε Τετάρτη
στις 18:00
στον χώρο της κατάληψης

Οι καταλήψεις, τα στέκια, οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι, είναι οι άνθρωποι και οι σχέσεις που δομούν εντός τους. Είναι οι δόμες που μας βγάζουν στον δρόμο του κοινωνικού και ταξικού αγώνα.

Είμαστε εμείς που επιλέγουμε να στεγαζόμαστε πολιτικά, να δραστηριοποιούμαστε κοινωνικά και πολιτισμικά, και να ζούμε σε απελευθερωμένους χώρους κοινωνικοποιώντας μέσα από αυτούς τον λόγο και τις πρακτικές μας.

Στόχος μας είναι η ανοικοδόμηση του κτηρίου με τους δικούς μας όρους, αντιεραρχικά, αυτοοργανωμένα, αδιαμεσολάβητα και με τα δικά μας χέρια.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ.

ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΜΑΝΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΥΣ.

ΕΜΕΙΣ, ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΘΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ.

ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟ ΚΑΛΑ, Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η LIBERTATIA ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ

Συνέλευση Αλληλεγγύης με την Κατάληψη Libertatia

3ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

-ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ-

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 1-2 ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ - ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΔΕΘ

Θεσσαλονίκη - 8/9/2018

Ως Αναρχική Πολιτική Οργάνωση έχοντας σταθερή παρουσία στις κινητοποιήσεις της ΔΕΘ τα τελευταία τρία χρόνια, συμμετείχαμε και στη φετινή διαδήλωση καλώντας και συγκροτώντας αναρχικό μπλοκ με σημείο συγκέντρωσης την Καμάρα και κεντρικό πανό «ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ & ΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ. ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ & ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Η πορεία του Σαββάτου 8 Σεπτέμβρη που πραγματοποιήθηκε σε μία αστυνομοκρατούμενη πόλη, αποτέλεσε για εμάς μία ακόμη ευκαιρία να σταθούμε απέναντι στην κυβερνητική ρητορική και σε κάθε προσπάθεια ανανέωσης της κοινωνικής νομιμοποίησης της επίθεσης των κυρίαρχων, την εξαθλίωση, την κρατική καταστολή, τη λεηλασία της φύσης, τον εθνικισμό, τον πόλεμο, τον φασισμό και τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό.

Παράλληλα με την διαδήλωση και λόγω του εθνικιστικού συλλαλητηρίου που πραγματοποιούταν ταυτόχρονα, σύντροφοι/ισσες των ομάδων της ΑΠΟ μαζί με αλληλέγγυους περιφρούρησαν τις καταλήψεις Libertatia και Mundo Nuevo. Μετά το τέλος της διαδήλωσης εκατοντάδες αγωνιστές περιφρούρησαν με την παρουσία και την μαχητικότητά τους τις γειτονιές του κέντρου της Θεσσαλονίκης ώστε να μην αφεθεί χώρος για επιθέσεις από ομάδες φασιστών, οι οποίοι επιχείρησαν ανεπιτυχώς να βρεθούν στο κέντρο της πόλης και παρά την κάλυψη που τους παρείχε η αστυνομία, η οποία στη συνέχεια επιτέθηκε στους συντρόφους, σε τουλάχιστον μία περίπτωση (στη Ροτόντα)

Επίσης την Κυριακή 9 Σεπτέμβρη ως Αναρχική Πολιτική Οργάνωση πραγματοποιήσαμε προπαγανδιστική συγκέντρωση διεθνιστικής αλληλεγγύης στην Καμάρα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, στον πόλεμο, τον εθνικισμό και τον φασισμό. Παράλληλα προπαγανδίζονταν και η αντιφασιστική συγκέντρωση που ήταν καλεσμένη από την αντιφασιστική συνέλευση "Voluntad Antifascista" για την Δευτέρα 10/9 απέναντι στην συγκέντρωση των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου της Χ.Α.

Απέναντι στην επίθεση του παρηκμασμένου εξουσιαστικού κόσμου και τη δυστοπία του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, όπου η μεγάλη πλειοψηφία εξαθλιώνεται και υποτάσσεται, μόνη προοπτική είναι η ταξική και διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών, η οργανωμένη αντεπίθεση των εκμεταλλευόμενων τάξεων και η ανατροπή του κόσμου του καπιταλισμού και του κράτους, η δημιουργία μια κοινωνίας ισότητας, ελευθερίας και δικαιοσύνης

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ
ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

ΝΑ ΥΨΩΣΟΥΜΕ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ
ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ

Ό,τι πολεμήσαμε είναι ακόμα εδώ!

Θεσσαλονίκη - 8/9/2018

Η διοργάνωση της ετήσιας φιέστας του κράτους και των αφεντικών στη Θεσσαλονίκη αποτελεί διαχρονικά το πεδίο εκδήλωσης των πολιτικών και οικονομικών εξαγγελιών της πολιτικής εξουσίας, που σχετίζονται με τις βασικές αιχμές επίθεσης των κυρίαρχων και διαμορφώνουν το πλαίσιο επιβολής νέων επαχθέστερων όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Η όξυνση της φτώχειας και της εξαθλίωσης, η λεηλασία και καταστροφή του φυσικού κόσμου και των τοπικών κοινωνιών, ο εγκλεισμός προσφύγων και μεταναστών σε άθλιες συνθήκες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, η πριμοδότηση των φασιστικών συμμοριών, η κρατική καταστολή και η βιομηχανία διώξεων ενάντια σε όσους αγωνίζονται συνιστούν βασικά σημεία της συνολικής επίθεσης του κράτους και των αφεντικών.

Επιπλέον, στη φετινή ΔΕΘ παρευρίσκονται ως τιμώμενη χώρα οι Η.Π.Α. και οι επιχειρήσεις τους, ως επιβεβαίωση της πρόσδεσης του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου στο μπλοκ συμφερόντων της κυρίαρχης διεθνούς πολιτικο-οικονομικής ελίτ. Την ίδια ώρα, τα εθνικιστικά συλλαλητήρια που προγραμματίζονται ενόψει της ΔΕΘ, σε συνέχεια των αντίστοιχων που έγιναν μερικούς μήνες πριν με αποτέλεσμα τον εμπρησμό της κατάληψης Libertatia από μια γκρούπα φασιστών με την κάλυψη της αστυνομίας, είναι βγαλμένα από τις πιο μαύρες σελίδες της ανθρώπινης ιστορίας «προετοιμάζοντας» και προεικονίζοντας τη ζοφερή προοπτική των εμπόλεμων κοινωνιών.

ΝΑ ΥΨΩΣΟΥΜΕ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΔΕΘ
ΣΑΒΒΑΤΟ 8/9, 18.00, ΚΑΜΑΡΑ
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ – ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚΟ
ΚΥΡΙΑΚΗ 9/9, 11.00, ΚΑΜΑΡΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ

site: www.apo.squathost.com, e-mail: anpolorg@gmail.com

5 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΦΥΣΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΕΦΟΔΟΥ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ…

By A.P.O. - September 17, 2018

Αθήνα - 18/9/2018

Ο Παύλος Φύσσας έπεσε νεκρός από το μαχαίρι του χρυσαυγίτη δολοφόνου Γιώργου Ρουπακιά τα ξημερώματα της 18ης Σεπτέμβρη 2013 στο Κερατσίνι, όταν ο ίδιος και η παρέα του δέχτηκαν επίθεση από οργανωμένη ομάδα χρυσαυγιτών. Είναι η ίδια συμμορία που, εδώ και χρόνια, δρα μέσα στη νύχτα ξυλοκοπώντας μετανάστες, τραμπουκίζουν νεολαίους, επιτίθενται σε συνδικαλιστές και κοινωνικούς αγωνιστές, σε αυτοοργανωμένους χώρους αγώνα. Γιατί οι φασίστες χτυπούν εκεί που τους υποδεικνύει η ίδια η κρατική πολιτική, τα συμφέροντα των αφεντικών και η καθεστωτική προπαγάνδα των ΜΜΕ: ενάντια στο αγριότερα εκμεταλλευόμενο τμήμα της κοινωνίας και ενάντια στα κινήματα, που διακηρυγμένα βρίσκονται στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής.

Η Χρυσή Αυγή, κρατικό ενεργούμενο και υποχείριο από τη στιγμή της ίδρυσης της και πολιτικό εγγόνι των χιτών και των ταγματασφαλιτών της κατοχής και του εμφυλίου και κληρονόμος της παρακρατικής δράσης των γκοτζαμάνηδων που δολοφόνησαν το Λαμπράκη, αλλά και των κένταυρων και των rangers της ΟΝΝΕΔ που δολοφόνησαν και τον αγωνιστή καθηγητή Νίκο Τεμπονέρα, μπορεί σήμερα να παρουσιάζεται ως δήθεν αντισυστημική δύναμη, στην πραγματικότητα όμως υπάρχει για να αναπτύξει τα πιο συντηρητικά και αντιδραστικά κοινωνικά ένστικτα, διαλύοντας τους όποιους συλλογικούς, ταξικούς και κοινωνικούς δεσμούς συμβάλλοντας στον κοινωνικό εκφασισμό.

Η δίκη της Χ.Α. που βρίσκεται σε εξέλιξη εδώ και 3,5 χρόνια έχει ως βασικό πολιτικό στόχο την επιβολή της "δημοκρατικής ομαλότητας" και την εδραίωση της θεωρίας των δυο άκρων. Θέλοντας να καταπνίξουν την οργή για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα που δεν μπορούσε να συγκαλυφθεί και που έκανε ορατή τη συνενοχή τους, το κράτος και τα αφεντικά επιχειρούν να καθηλώσουν την κοινωνία στο ρόλο του θεατή μιας δήθεν θεσμικής αντιμετώπισης των ναζιστών και να ανακτήσουν κοινωνική νομιμοποίηση. Την ίδια ώρα που ο δολοφόνος Ρουπακιάς βρίσκεται στο σπίτι του, ταυτόχρονα, επιχειρείται η καταστολή του αντιφασιστικού αγώνα στους δρόμους μέσα από το χτύπημα κινητοποιήσεων και τις συνεχείς διώξεις σε βάρος αναρχικών και αντιφασιστών.

Παράλληλα, με αφορμή την ανακίνηση του λεγόμενου "μακεδονικού ζητήματος" και την εθνικιστική έξαρση που την ακολούθησε, επιχειρείται η επανεμφάνιση των παρακρατικών ταγμάτων εφόδου και των φασιστικών ομάδων κρούσης στους δρόμους, ενώ τα εθνικιστικά συλλαλητήρια της προηγούμενης περιόδου άφησαν πίσω τους έναν αναδυμένο -από τις πιο σκοτεινές πτυχές της σύγχρονης ιστορίας- εθνικιστικό εσμό, ο οποίος καλείται να αποτελέσει την εμπροσθοφυλακή των αφεντικών στις κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις που θα συντελεστούν το επόμενο διάστημα, εξαιτίας της συνέχισης της κρατικής-καπιταλιστικής επίθεσης στην κοινωνία.

Σήμερα, όπου η ακροδεξιά και φασιστική πτυχή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, η πιο ακραία έκφανση του εκμεταλλευτικού συμπλέγματος κράτους και κεφαλαίου διευρύνεται στο πλαίσιο της «Ευρώπης-Φρούριο», η απομόνωση των φασιστών και η σύγκρουση μαζί τους σε κάθε σημείο του κοινωνικού πεδίου αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία. Από τη Δυτική και Κεντρική Ευρώπη μέχρι τα Βαλκάνια, η εμφάνιση των φασιστών στους δρόμους, η απροκάλυπτη συσχέτισή τους με το βαθύ κράτος και η χρησιμότητά τους στην επιβολή των καθεστωτικών επιλογών κάνουν ακόμα πιο

Πάτρα / Θεσσαλονίκη - 18/9/2018

ορατή και επιβεβλημένη την αναγκαιότητα εγρήγορσης απέναντι στις παρακρατικές φασιστικές ομάδες. Την αναγκαιότητα της οργάνωσης του αγώνα και της συγκρότησης πολιτικών, κοινωνικών και ταξικών μετώπων πάλης σε μία αντιπαράθεση που η έκβασή της θα είναι καθοριστική για την εξέλιξη των αγώνων ενάντια στην επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Απέναντι στην κατασταλτική και παρακρατική τρομοκρατία, εργαλεία επιβολής του κόσμου του κράτους και των αφεντικών, μόνο ο κόσμος του αγώνα και η οργανωμένη παρουσία του κινήματος μπορούν να λειτουργήσουν ως βάση για την συγκρότηση της κοινωνικής και ταξικής αυτοάμυνας. Ως εφαλτήριο για την κοινωνική και ταξική αντεπίθεση που θα περάσει πάνω από τους παρακρατικούς νεοναζί και τους πάτρωνές τους, για να χτίσει την κοινωνία της Ισότητας, της Αλληλεγγύης και της Ελευθερίας, τον κόσμο της Αναρχίας και του Ελευθριακού Κομμουνισμού.

Δεν ξεχνάμε τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα στις 18 Σεπτέμβρη 2013 στο Κερατσίνι.

Δεν ξεχνάμε τις εκατοντάδες δολοφονικές επιθέσεις σε βάρος προσφύγων και μεταναστών. Ούτε τις δεκάδες θρασύδειλες επιθέσεις σε καταλήψεις, σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και σε αναρχικούς, αριστερούς και αντιφασίστες αγωνιστές. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στην κατάληψη παλιού νεκροτομείου στην Αλεξ/πολη που πρόσφατα δέχτηκε εμπρηστική επίθεση από φασίστες.

Από τα διεθνιστικά και αντιφασιστικά οδοφράγματα της Καμάρας και των Προπυλαίων, από τη μεγαλειώδη διεθνιστική αντιφασιστική διαδήλωση αλληλεγγύης στην κατάληψη Libertatia χιλιάδων αγωνιστών στις 10 Μάρτη στη Θεσσαλονίκη μέχρι τις δεκάδες μικρές και μεγάλες αντιφασιστικές κινητοποιήσεις σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, στα Βαλκάνια, τη δυτική Ευρώπη και την Αμερική…

ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΠΛΑΤΥ, ΟΡΙΖΟΝΤΙΟ ΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΠΟΥ ΝΑ ΣΤΟΧΕΥΕΙ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΓΕΝΝΑ.

Ανακοίνωση της IFA για την πολιτική υπεράσπιση της κατάληψης Libertatia και κάλεσμα σε δράσεις αλληλεγγύης

Ετήσιο αντιφασιστικό ποδοσφαιρικό τουρνουά Brcnimo rasizem (Kick rasism!) Στο Zagorje, #Σλοβενία. Διοργανώθηκε από την τοπική ομάδα του FAO-IFA.

Στις 21 Γενάρη, στη Θεσσαλονίκη, κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου για το «Μακεδονικό» ζήτημα, φασιστικές ομάδες πυρπόλησαν την κατάληψη Libertatia με αποτέλεσμα να καταστραφεί το μεγαλύτερο μέρος του κτηρίου. Την ίδια μέρα οι φασίστες επιτέθηκαν και στον ΕΚΧ Σχολείο και στην αντιεθνικιστική συγκέντρωση της Καμάρας, στο κέντρο της πόλης. Τις επόμενες μέρες το κράτος μαζί με το «βαθύ» κράτος συνεχίζουν με νέα σειρά επιθέσεων στην Αθήνα: κατά τη διάρκεια της αντίστοιχης εθνικιστικής διαδήλωσης, ομάδες νέο-ναζί επιτέθηκαν στο κατειλημμένο θέατρο Εμπρός. Επιθέσεις έγιναν από τάγματα εφόδου της ΧΑ στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Φαβέλα, ενώ στις 30 Μαρτίου η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37 δέχεται κι αυτή με τη σειρά της επίθεση από φασίστες, μερικές εβδομάδες μετά το εθνικιστικό συλλαλητήριο στις 4 Φλεβάρη και την αντιφασιστική-διεθνιστική συγκέντρωση που καλέστηκε την ίδια μέρα στα Προπύλαια.

Οι επιθέσεις αυτές για εμάς αποδεικνύουν μια μεθοδευμένη στοχοποίηση των δομών του αγώνα από τις φασιστικές συμμορίες. Μια στοχοποίηση που πάει χέρι- χέρι με την κρατική καταστολή.Το κίνημα των καταλήψεων σε όλη την Ευρώπη, έχει παίξει ζωτικό ρόλο στην ωρίμανση και την εξέλιξη του επαναστατικού κινήματος και οι επιθέσεις αυτές αποσκοπούν στην τρομοκράτηση, την απομόνωση και τελικά στην εξόντωσή μας. Οι καταλήψεις είναι δομές αγώνα του αναρχικού, αντιφασιστικού και ελευθεριακού κινήματος και μέσα σε αυτές γεννιούνται επαναστατικές ιδέες. Επομένως, αναγνωρίζοντας την αξία τους, δεν θα αφήσουμε κανέναν να μας τις πάρει και θα απαντήσουμε ανάλογα σε όλες τις επιθέσεις.

Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε να εντείνονται τέτοιες επιθέσεις, τόσο στην Ελλάδα όσο και πανευρωπαϊκά (Ισπανία, Γαλλία, Δανία, Ιταλία) σε καταλήψεις, στέκια και ελεύθερους κοινωνικούς χώρους από φασιστικές συμμορίες. Πιστεύουμε πως είναι χρέος του κινήματος να απαντήσει υπερασπίζοντάς τις δομές του. Στην περίπτωση της Libertatia, θεωρούμε καθήκον μας να την ξαναχτίσουμε. Η ανοικοδόμηση, για εμάς, αφορά ολόκληρο το κίνημα και επομένως αποτελεί συλλογική ευθύνη. Είναι μια ευκαιρία να αποδείξουμε πως η αλληλεγγύη μπορεί να (αν)οικοδομήσει δομές αγώνα, αλλά και να δείξουμε στην πράξη την αντοχή των ιδεών μας. Αποτελεί μέρος του αγώνα που απαντάει στο κράτος και στους φασίστες, οι οποίοι, εκείνη τη μέρα, εκμεταλλευόμενοι τη συγκυρία και κινητοποιώντας όλες τις δυνάμεις του εθνικισμού (πολιτιστικοί σύλλογοι, εκκλησία, οργανώσεις εφέδρων κτλ) κατάφεραν να κάψουν την Libertatia. Η επιλογή αυτή δεν ήταν τυχαία. Η κατάληψη έχει στοχοποιηθεί επανειλημμένα για την αντιφασιστική της δράση τα τελευταία χρόνια και έχει ξαναδεχτεί επιθέσεις μικρότερου βεληνεκούς.

Στις 21/1 οι σύντροφοι από τη Libertatia μαζί με τους συντρόφους από την ΑΠΟ πήραν την απόφαση να μην αφήσουν την πόλη έρμαιο των φασιστών και να σταθούν απέναντι στον εχθρό σε μια δημόσια, ανακοινωμένη αντισυγκέντρωση ενάντια στο εθνικιστικό συλλαλητήριο, δείχνοντας ότι ακόμα και στις χειρότερες μέρες έξαρσης του εθνικισμού, ο κόσμος του αγώνα βρίσκεται στο δρόμο. Αυτή η απόφαση για εμάς είναι ιστορικής σημασίας και αποτελεί κατάκτηση για το αναρχικό κίνημα.

Ετήσιο αντιφασιστικό ποδοσφαιρικό τουρνουά Brcnimo rasizem (Kick rasism!) Στο Zagorje, #Σλοβενία.

Κινητοποιούμενοι/ες από τις ιδέες μας για μια κοινωνία ισότητας χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση , και εμπνεόμενοι από αγώνες υπεράσπισης καταλήψεων ανά τα χρόνια (Ryesgade 58-Κοπεγχάγη '87, Villaamallias-Ελλάδα '12 κ.α.),, θέλουμε η Libertatia να συνεχίσει και να γίνει ένα σύμβολο του αντιφασιστικού αγώνα. Πιστεύουμε πως η υλοποίηση του πλάνου, καθώς και η ίδια η διαδικασία της ανοικοδόμησης, θα προσφέρουν στο επαναστατικό κίνημα, θα φέρουν νέες ιδέες και θα διαμορφώσουν συνειδήσεις. Θα δώσουν, επίσης, μια κατάλληλη απάντηση στην κοινωνία ως προς το ποιοι είμαστε και τι μπορούμε να κάνουμε. Δεν είμαστε το ''βαθύ'' κράτος, οι συμμορίες και οι δυνάμεις της καταστροφής, αλλά ο κόσμος της αλληλεγγύης και οι δυνάμεις της δημιουργίας. Και αυτός είναι ένας ακόμη λόγος για τον οποίο θεωρούμε καθήκον και δέσμευση απέναντι στο κίνημα να ξαναχτίσουμε το κτίριο με τους δικού μας όρους, με τα δικά μας χέρια, σαν μια πρώτη απάντηση.

Οι δράσεις αλληλεγγύης που ξεκίνησαν από την μέρα του εμπρησμού και κλιμακώθηκαν την επόμενη μέρα σε όλη την Ελλάδα και στο εξωτερικό, με κύριο σημείο την πορεία της επομένης που συγκέντρωσε 2500 αλληλέγγυους/ες, συνεχίστηκαν όλους αυτούς τους μήνες και, για εμάς, κορυφώθηκαν στις 10/3 με την παμβαλκανική πορεία αλληλεγγύης, που πλαισιώθηκε από περίπου 4000, ενώ έκτοτε οι δράσεις αλληλεγγύης συνεχίζονται παράλληλα με τις εργασίες στο κτίριο. Αυτή η πορεία σηματοδότησε αφενός έναν πρώτο κύκλο δράσεων αλληλεγγύης στη Libertatia και αφετέρου έδωσε ένα ηχηρό μήνυμα ενάντια στις εθνικιστικές διαδηλώσεις με τις αιχμές του αντιφασισμού, του αντιεθνικισμού και της διεθνιστικής αλληλεγγύης, καθώς αποτέλεσε μια απάντηση του κινήματος ενάντια στις δυνάμεις του εθνικισμού, του μίσους, του πολέμου, του φασισμού. Παρά το βαρύ πλήγμα, δεν ξεχνούμε οι δυνάμεις αυτές απειλούνακόμα την περιοχή των Βαλκανίων και της νοτιοανατολικής Μεσογείουκαι ότι είναι καθήκον του αντιφασιστικού κινήματος να αντιμετωπίσει σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο όλους εκείνους που θέλουν να ξαναγράψουν τις πιο μελανές σελίδες της ανθρώπινης ιστορίας. Μόνη εφικτή λύση για εμάς είναι τα αντιφασιστικό κίνημα να στήσει τα αναχώματα του διεθνισμού και της αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων και να δώσει μαχητικές και οργανωμένες απαντήσεις. Μια σημαντική απάντηση μπορεί να δοθεί με την πολιτική υπεράσπιση μιας δομής που δέχθηκε επίθεση την ημέρα του εθνικιστικού συλλαλητηρίου και το σημαντικότερο κομμάτι αυτής της υπεράσπισης είναι η ίδια η ανοικοδόμηση, η οποία μπορεί να επιτευχθεί από το κίνημα.

Καλούμε το αναρχικό και αντιφασιστικό κίνημα, τις συλλογικότητες και ατομικότητες που το απαρτίζουν, να στηρίξουν αυτήν την προσπάθεια μέσα από την υλική, ηθική και πολιτική αλληλεγγύη τους. Συγκεκριμένα καλούμε σε Πανευρωπαϊκή καμπάνια δράσεων αλληλεγγύης το τελευταίο 10ήμερο του Σεπτεμβρίου. Αυτές οι δράσεις θα συνοδευτούν από αντίστοιχες εκδηλώσεις στο χώρο της κατάληψης για τα 10 χρόνια δράσης της, οι οποίες και θα σηματοδοτήσουν την κανονική επαναλειτουργία της μετά από επισκευές σε διπλανό κτίριο που δεν κάηκε.Η διαδικασία ανοικοδόμησης του καμένου κτιρίου θα συνεχιστεί έτσι καλύτερα μέσα από τη συνεχή παρουσία στο χώρο. Καλούμε κάθε ομάδα, οργάνωση ή άτομο να οργανώσει κάποια/ες δράσεις (πορείες, συζητήσεις, εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης, πανό κλπ) στο διάστημα 20-30/9 ανάλογα με το πώς επιλέγει να κινείται στην περιοχή που δραστηριοποιείται, με σκοπό να δώσουμε μία ηχηρή απάντηση και ένα μήνυμα αλληλεγγύης. Η αλληλεγγύη μας παρέχει δύναμη για να συνεχίσουμε τον αγώνα μας ενάντια στο κράτος, το φασισμό και τον καπιταλισμό.

ΑΠΟ / IFA
Για την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό

Περισσότερες πληροφορίες για το RebuildLibertatia μπορειτε να βρείτε στα παρακάτω links:
[EN, FR, DE] rebuildlibertatia.noblogs.org
[GR] libertatiasquat.blogspot.com
[GR] facebook.com/Rebuildlibertatia
[GR] facebook.com/libertatiasquat

ΦΤΩΧΕΙΑ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ ΚΑΙ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ & Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Στις 21 Σεπτεμβρίου ο Ζακ Κωστόπουλος χτυπιέται με μανία από τον ιδιοκτήτη του κοσμηματοπωλείου Di Angelo και ένα ακόμα άτομο, το οποίο είναι γνωστό μέλος ακροδεξιού κόμματος. Λίγο νωρίτερα κι ενώ προηγουμένως ζητούσε βοήθεια σε παρακείμενο κατάστημα, μπαίνει στο κοσμηματοπωλείο και -για άγνωστους λόγους- εγκλωβίζεται σε αυτό. Εμφανώς σε άσχημη ψυχική και σωματική κατάσταση προσπαθεί να απεγκλωβιστεί. Μόλις τα καταφέρνει, τα δύο άτομα που αναφέρουμε παραπάνω τον κλωτσούν με δολοφονικά χτυπήματα στο κεφάλι (την ώρα που βρίσκεται πεσμένος κάτω μέσα σε σπασμένα γυαλιά), ενώ στην συνέχεια μπάτσοι της ομάδας ΔΙΑΣ του επιτίθενται εκ νέου και τον χτυπάνε άγρια την ώρα που επιχειρεί να ξεφύγει. Τις επόμενες μέρες, εκπρόσωπος της αστυνομίας, υπερασπίζεται δημόσια τον ξυλοδαρμό του Ζακ, λέγοντας χαρακτηριστικά ότι ''έτσι λειτουργούμε και σε όποιον αρέσει''. Συνεχώς νέες πληροφορίες έρχονται στο φως με σκοπό να βοηθήσουν την «έρευνα», όμως δυστυχώς τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει το αποτέλεσμα και αυτή την απάνθρωπη πράξη. Σίγουρα, όμως, ό,τι βγει θα φέρει σε δύσκολη δημόσια θέση όσους από την αρχή δικαιολόγησαν την δολοφονία με την πρόφαση της κλοπής ή της κατανάλωσης ναρκωτικών ουσιών.

Μόλις η δολοφονία έγινε γνωστή, τα ΜΜΕ παραπληροφορούν συντονισμένα τις μάζες, επικοινωνώντας την πράξη ως «φυσιολογική και αναμενόμενη». Η δολοφονία του Ζακ δεν ήταν ένα μεμονωμένο περιστατικό (δολοφονίες μεταναστών και ατόμων περιθωριοποιημένων γίνονται καθημερινά και δεν το γνωρίζουμε), αλλά προέρχεται ακριβώς από την αστική αντίληψη περί υπεράσπισης της ατομικής ιδιοκτησίας. Η έννοια της προστασίας της ατομικής ιδιοκτησίας εξελίσσεται σε συγχωροχάρτι για την άφεση κάθε αμαρτίας προς την προάσπισή της. Παράλληλα, χρησιμοποιώντας τις πολλαπλές κονωνικές ταυτότητες του θύματος (ακτιβιστής για τα δικαιώματα της lgbtqi+ κοινότητας, τοξικοεξαρτημένος, οροθετικός, drag queen) επιχειρούν να θέσουν εκτός ορίων το δικό του δικαίωμα για ζωή και αυτοδιάθεση του σώματος του. Επιχειρούν εντέλει να απομονώσουν ό,τι δε χωράει στα στεγανά του μοντέλου οργάνωσης της ζωής στον καπιταλισμό και την πατριαρχία. Ολόκληρες κοινότητες βρίσκονται μεταξύ ζωής και θανάτου, τιθόμενες στο περιθώριο του συστήματος χωρίς κανείς να νοιάζεται σε ποια μεριά από τις δυο θα βρεθούν. Δημιουργούνται πληθυσμοί υπό εξόντωση σε φυσιολογικά συστημικά πλαίσια. Από τους τοξικοεξαρτημένους που πεθαίνουν κάθε μέρα ως τους μετανάστες που πνίγονται στη Μεσόγειο. Μια ενδεικτική έκφανση του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλιστικού συστήματος.

Είναι γνωστό, εξάλλου, πως το καπιταλιστικό σύστημα δημιουργεί επίπλαστους διαχωρισμούς με σκοπό την εκμετάλλευση και τον έλεγχο. Όλες οι μορφές εκμετάλλευσης και καταπίεσης που υπάρχουν στις καπιταλιστικές κοινωνίες όπως η ταξική εκμετάλλευση, ο ρατσισμός, οι έμφυλοι και σεξουαλικοί διαχωρισμοί χρησιμοποιούνται από το υπάρχον σύστημα με σκοπό τον διαχωρισμό των κατώτερων τάξεων. Ένα βασικό εργαλείο του είναι η δημιουργία και η αναπαραγωγή κοινωνικών προτύπων. Μεγαλώνουμε σε μια κοινωνία όπου τα συντηρητικά κοινωνικά πρότυπα είναι βαθιά ριζωμένα σε αυτήν, με αποτέλεσμα ο,τιδήποτε διαφορετικό να απομονώνεται, να περιθωριοποιείται και ...να σκοτώνεται. Η τοποθέτηση της γνωστής τρανς ακτιβίστριας Πάολα είναι χαρακτηριστική: «Οι Έλληνες δεν μισούν τις αδελφές τους gay, τους πούστηδες και όπως τους αποκαλούν. Ούτε μισούν τους κλέφτες και αυτούς που πίνουν ναρκωτικά. Μισούν τους φτωχούς gay και τους φτωχούς κλέφτες ή εξαρτημένους. Αν είσαι πάμπλουτος και gay που δεν το διεκδικείς, αλλά λες αστειάκια και χαριτωμένα πράματα και δήμαρχο σε βγάζουν. Αν είσαι κοκάκιας πλούσιος και πεθάνεις, σε κλαίνε 3 μήνες. Στη φτώχεια είναι ρατσιστές, άσχετα αν και αυτοί είναι φτωχομπινέδες.»

Οι φυσικοί αυτουργοί της δολοφονίας δεν ήταν μόνο οι δύο πολίτες που χτύπησαν τον Ζακ. Ούτε μόνο οι «θεατές» συμπολίτες τους που τον άφησαν αβοήθητο(αυτοί βέβαια ήταν ηθικοί και δεν ενεπλάκησαν σε κάτι που δεν ήταν «η δουλίτσα τους», αλλά μάλλον μόνο με τους δικούς μας ηθικούς κώδικες για την αξία της ανθρώπινης ζωής). Οι βασικοί επικυρωτές της τίμιας πράξης της προάσπισης της ατομικής ιδιοκτησίας, με κόστος την απώλεια μιας ανθρώπινης ζωής, δεν ήταν άλλοι από τους εκτελεστές της νόμιμης βίας του κράτους, η ελληνική αστυνομία.

Στην περίοδο που διανυούμε βλέπουμε κομμάτια της κοινωνίας να συμμαχούν με το κράτος και τα αφεντικά, ενώ παράλληλα αλληλοσπαράζονται μεταξύ τους, και ταυτόχρονα εντείνεται ο ατομικισμός, ο ανταγωνισμός και ο φθόνος. Αυτός ο κοινωνικός κανιβαλισμός είναι αποτέλεσμα της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας ως προς τη διαχείριση της ανθρώπινης ζωής. Αν κοιτάς την δουλειά σου, το σπίτι σου και τα λεφτάκια σου, ενώ παράλληλα πατάς το κεφάλι του διπλανού σου για να νιώσεις πως βρίσκεσαι για μια στιγμή ψηλότερα απο τους άλλους, αν εντέλει τον σκοτώσεις κιόλας, επιβραβεύεσαι για την τίμια στάση σου στον τίμιο κόσμο του καπιταλισμού.

Αν θέλουμε να λεγόμαστε άνθρωποι έχει σημασία να δίνουμε σημασία στην ανθρώπινη ζωή. Είναι χρέος κάθε ανθρώπου να αγωνιστεί για το δικαίωμα του στην διαφορετικότητα (φυλετική, θρησκευτική, σεξουαλική κλπ.). Ως επαναστάτες/τριες έχουμε ως βασικές αρχές τις έννοιες της αλληλοβοήθειας, της προάσπισης της διαφορετικότητας, της συλλογικής αυτοάμυνας απέναντι σε πράξεις που ευτελίζουν την αξία της ανθρώπινης ζωής. Με βάση αυτές τις αρχές είναι χρέος μας σε στιγμές κανιβαλισμού και εξαθλίωσης της κοινωνίας να αναδεικνύουμε τη ρίζα του εκάστοτε προβήματος που αναδύεται στην κοινωνική σφαίρα και να δρούμε προς την επαναστατική κατεύθυνση της ολικής απελευθέρωσης του ανθρώπου από κάθε μορφή καταπίεσης.

Libertatia, 4.11.18

Υ.Γ.
Να αναφέρουμε οτι οι τοξικολογικές εξετάσεις του Ζακ Κωστόπουλου ήταν καθαρές. Ο Ζακ δεν ήταν υπό την επήρεια ναρκωτικών, δεν ήταν «πρεζάκι που ήθελε τη δόση του», δεν ήταν «σε αμόκ λόγω ναρκωτικών». Αυτό που συνέβη εκείνη την μέρα ήταν καθαρή δολοφονία. Ο Ζακ πέθανε από ισχαιμικό επεισόδιο από πολλαπλά τραύματα, που προκάλεσαν οι υπερασπιστές ιδιοκτησίας και η αστυνομική βια. Ας αναλογιστεί ο καθένας τις ευθύνες του λοιπόν.

Η μεθοριακή πόλη της Αλεξανδρούπολης, η οποία αποτελεί ακρογωνιαίο λίθο για τις οργανωμένες βρωμοδουλιές του ελληνικού κράτους -και παρακράτους- έγινε μάρτυρας μιας φασιστικής επίθεσης κατά ενός ελεύθερου, αυτο-οργανωμένου χώρου. Μιας κατάληψης και μιας ομάδας ανθρώπων που σχεδόν 2 χρόνια τώρα αγωνίζονται σε μια πόλη όπου τα όρια της κανονικότητας είναι ιδιαιτέρως λεπτά και οι κοινωνικές αντιθέσεις εμφανώς οξυμένες. Μέσα σε αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι του Παλιού Νεκροτομείου αντιστέκονταν διεκδικώντας το αυτονόητο: τον συλλογικό τρόπο ζωής. Με προσωπικό μόχθο και συλλογική δουλειά μετέτρεψαν ένα άδειο κτίσμα σε έναν ανοιχτό χώρο συνύπαρξης και αλληλεπίδρασης ανθρώπων όπου δεν ισχύουν οι κοινωνικές νόρμες του σύγχρονου ολοκληρωτικού κράτους και καπιταλισμού.

Το βράδυ της 5ης Σεπτέμβρη του 2018 τα παρακρατικά φασιστικά αποβράσματα επιχειρούν να πυρπολήσουν το κτήριο της Κατάληψης, καταφέρνοντας να καταστρέψουν την πρόσοψη του. Για καλή τύχη των φασιστών οι τελευταίοι επιτίθενται μετά την αποχώρηση των συναγωνιστριών/ών, την ώρα που το κτήριο ήταν άδειο. Το μεγαλύτερο πλήγμα, και όχι τυχαία, δέχεται η βιβλιοθήκη και το αρχείο της κατάληψης αλλά και μέρος του υλικού εξοπλισμού. Η παρακρατική γκρούπα αποχωρεί λίγη ώρα μετά ενώ η γειτονιά καλεί την πυροσβεστική. Ο κόσμος της μισαλλοδοξίας, του ατομισμού και της βίαιης εξουσιομανίας καταφέρεται ύπουλα ακόμη μια φορά ενάντια σε μια απελευθερωμένη δομή: σε ένα συλλογικό, απελευθερωμένο εγχείρημα.
Όσο όμως κι αν μας χτυπούν, όσο κι αν καταστρέφουν αυτά που με κόπο φτιάχνουμε, όσο κι αν προσπαθούν να μας κάνουν να σταματήσουμε, να σωπάσουμε, να συμβιβαστούμε, να προσκυνήσουμε μπροστά στα ιδανικά τους, τα χνώτα μας δε ταιριάζουνε. Δεν ταιριάζανε ποτέ και δε θα ταιριάξουνε ποτέ. Άλλωστε, οι δομές μας σημαίνουν πολλά περισσότερα για μας για αυτό και οι πληγές μας επουλώνονται γρήγορα, κάνοντάς μας δυνατότερες. Ο δικός μας κόσμος είναι φτιαγμένος από ιδέες και οράματα για μια κοινωνία άλλη, δίχως σιχαμερούς καταπιεστές οποιουδήποτε είδους. Μια κοινωνία που δεν μπορούν καν να τη συλλάβουν, δεν μπορούν καν να την φανταστούν.Μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

ΥΓ: Τη Δευτέρα 15 Οκτωβρίου θυροκολλήθηκε στην κατάληψη πρωτόκολλο διοικητικής αποβολής με αποστολέα το Υπουργείο Οικονομικών που εδράζεται στη Δ.Ο.Υ. Αλεξανδρούπολης δίνοντας στους συντρόφους προθεσμία 3 ημέρες για οικειοθελή εκκένωση της κατάληψης. Η απάντησή τους ήταν ότι η κατάληψη του παλιού Νεκροτομείου θα μείνει. Κόντρα τόσο στην φασιστική απειλή όσο και την κρατική καταστολή, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες δήλωσαν ξεκάθαρα ότι θα υπερασπιστούν την δομή τους, την πολιτική δράση και τις ιδέες τους. Το ελάχιστο που μπορούμε να πούμε είναι ότι σε αυτόν τον αγώνα κανείς δεν είναι μόνος κι ότι η αλληλέγγυα στάση του κινήματος είναι καθήκον σε τέτοιες στιγμές.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΑΛΙΟ ΝΕΚΡΟΤΟΜΕΙΟ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΝΕΚΡΟΤΟΜΕΙΟ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ

Mujeres Libres Οι ελεύθερες Γυναίκες στην Ισπανία
Αναρχισμός & Αγώνας για τη γυναικεία χειραφέτηση

Παρουσίαση

Κάθε απόπειρα να ακουστεί η φωνή των αόρατων, αντρών και γυναικών, να αποκτήσουν αληθινή μορφή, να διαλυθεί η αποσιώπηση, η λήθη ή η διαστρέβλωση των όσων πάλεψαν, δεν αποτελεί ανασκαφή στο παρελθόν, αλλά εργαλείο και έμπνευση για την ανατροπή του εξουσιαστικού μονολόγου. Έτσι, ένας πρώτος στόχος αυτής της έκδοσης είναι να φωτίσει την ιστορία των Ελεύθερων Γυναικών (Mujeres Libres) μέσα από διηγήσεις των ίδιων, να σκιαγραφήσει πώς γεννήθηκαν ως οργάνωση, τους στόχους και το όραμά τους, καθιστώντας πιο ορατή και απτή τη συμβολή τους στο αναρχικό κίνημα και την επαναστατημένη Ισπανία του '36.

Το βιβλίο αυτό, που ξεδιπλώνει το νήμα της γυναικείας παρουσίας και επαναστατικής δράσης στην Ισπανία του '30, ταυτόχρονα κατορθώνει να πιάνει κι άλλα νήματα· ενώνει τόσο στην αφήγηση όσο και στη σκέψη μας τα πρόσωπα και τους αγώνες του αναρχικού ανθού της Ιβηρικής και για άλλη μια φορά με ένα νεύμα, μάς τείνει το χέρι στη συνέχεια των αγώνων. Η συνεπής παρουσία, η δέσμευση στον αγώνα για την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό 82 χρόνια μετά, από γυναίκες και άντρες σε διάφορα μέρη του πλανήτη, αποτελούν την πιο εύγλωττη απάντηση στο στερνό ερώτημα της Λουθία Σαορνίλ: «Όμως, είναι αλήθεια ότι η ελπίδα έχει πεθάνει»; (Ελευθεριακές Εκδόσεις Ναυτίλος)

«Εύχομαι πως η ιστορία των Mujeres Libres και οι επιμέρους ιστορίες κάποιων από τις ακτιβίστριές τους, θα αποτελέσουν πηγή έμπνευσης για αυτούς που σήμερα, αντιμετωπίζουν εμφανώς δυσβάσταχτα εμπόδια, είτε πολιτικά, είτε πολιτισμικά, είτε οικονομικά… Οι αγώνες τους για αναγνώριση και σεβασμό, σε μια κοινωνία που τους αρνούνταν και τα δύο, μπορούν να είναι αρκετά διδακτικοί. Σε μια εποχή που οι πιέσεις για ομοιογένεια, συμμόρφωση, και πισωγύρισμα, όσον αφορά την κοινωνική αλλαγή, φαίνεται να κερδίζουν έδαφος, μπορούμε, ίσως, να μάθουμε από αυτές που πρωτοστάτησαν στην προσπάθεια διεύρυνσης της αλλαγής και στην επινόηση νέων μοντέλων κοινωνικής οργάνωσης. Χρειαζόμαστε οποιαδήποτε βοήθεια είναι δυνατό να μας προσφερθεί.» (Από τον πρόλογο της συγγραφέως στην ελληνική έκδοση)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ ΗΡΩΕΣ: Η ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ 1939-45

Προλογικό σημείωμα

Τόσο σε αυτό το τεύχος όσο και στα επόμενα οι «Σελίδες ταξικής μνήμης» θα ασχοληθούν με την στάση των αναρχικών κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και κυρίως με το κομμάτι εκείνο του αναρχικού κινήματος που επέλεξε να πάρει μέρος στην Αντίσταση, βλέποντας την επιλογή αυτή ως λογική συνέχεια της προπολεμικής αντιφασιστικής δράσης του αναρχικού κινήματος σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Προς το παρόν θα αφήσουμε τα γεγονότα και τους πρωταγωνιστές τους να μιλήσουν για εμάς. Έτσι κι αλλιώς η συγκεκριμένη στήλη φτιάχτηκε για να φωτίσει και να αναδείξει τους πραγματικούς φορείς της επαναστατικής κίνησης, που δεν είναι άλλοι από τα καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα και τους απλούς καθημερινούς αγωνιστές που αφιέρωσαν την ζωή τους στην υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης και θέλησαν να προχωρήσουν λίγο «παραπέρα». Με την ολοκλήρωση αυτών των αφιερωμάτων θεωρούμε σημαντικό να αναφέρουμε την πολιτική μας θέση και στάση για την Αντίσταση και την παρακαταθήκη που αυτή έχει αφήσει ως και τις μέρες μας. Ακολουθεί ένα κείμενο από το περιοδικό «Fighting Talk» της Αντιφασιστικής Δράσης (Anti-Fascist Action) της Μεγάλης Βρετανίας με τίτλο «Ξεχασμένοι ήρωες: η ισπανική αντίσταση στην Γαλλία 1939-45».

«Πόσες χώρες πάτησαν τα πόδια μου κι είδαν τα μάτια μου! Σε τι απίστευτες σκηνές της απόγνωσης του θανάτου υπήρξα μάρτυρας αυτά τα χρόνια του συνεχούς πολέμου. Οι δυσμενείς συνθήκες μας έκαναν αντιμιλιταριστές, τους πιο σκληραγωγημένους στη μάχη στρατιώτες των συμμαχικών δυνάμεων.» (Μουρίγιο ντε λα Κρουζ – αναρχικός αντιστασιακός)

Υπάρχουν πολλοί μύθοι και πολλές διαμάχες σχετικά με την Γαλλική Αντίσταση κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Η «επίσημη» γραμμή, από την πλευρά των γκολικών, προσδίδει μεγάλη σημασία στην έκκληση μέσω ραδιοφωνικής εκπομπής του Σαρλ ντε Γκολ στις 18 Ιουνίου του 1940, που καλούσε τον γαλλικό λαό να συνεχίσει τον αγώνα εναντίον των Γερμανών. Αλλά για τουλάχιστον ένα τμήμα του αντιστασιακού κινήματος ο ένοπλος αγώνας εναντίον του φασισμού δεν ξεκίνησε στις 18 Ιουνίου του 1940, αλλά στις 17 Ιούλη 1936. Αποτελεί ένα όχι και τόσο γνωστό γεγονός ότι πάνω από 60.000 Ισπανοί εξόριστοι πολέμησαν στο πλευρό της Γαλλικής Αντίστασης, εκτός από χιλιάδες άλλους που υπηρέτησαν στις τακτικές δυνάμεις του στρατού των Ελεύθερων Γάλλων. Αυτό το άρθρο αποτελεί φόρο τιμής στος ξεχασμένους ήρωες της Ισπανικής Αντίστασης και εξερευνεί τις βαθύτερες ρίζες και την εξέλιξη της γαλλικής αντίστασης.

Ήττα, εξορία και εγκλεισμός

Οι νίκες των φασιστών στην Ισπανία οδήγησαν κύματα προσφύγων να διασχίσουν τα γαλλικά σύνορα. Μέχρι τον Ιούνιο του 1938 περίπου 40-45.000 πρόσφυγες είχαν περάσει και η γαλλική κυβέρνηση ανάστατη διέταξε να κλείσουν τα σύνορα. Παρόλα αυτά, με την πτώση της Καταλονίας τον Ιανουάριο του 1939 μια ανθρώπινη παλίρροια πλημμύρησε τα βόρεια. Πίσω τους ερχόταν ο -σε υποχώρηση- Δημοκρατικός Στρατός, ο οποίος καλυπτόταναπό μια οπισθοφυλακή αποτελούμενη από την 26η Μεραρχία (Ταξιαρχία Ντουρούτι) και αποσπάσματα της Στρατιάς του Έβρου. Ο δεξιός Τύπος στην Γαλλία έπαθε υστερία με πρωτοσέλιδα που διακήρυτταν «Θα αναδιοργανωθεί στην Γαλλία ο Στρατός των Ταραχών;» και «Να κλείσουμε τα σύνορά μας στις ένοπλες συμμορίες της FAI και του POUM». Παρόλα αυτά και με την πόλη Φιγκέρας έτοιμη να πέσει στον Φράνκο, η γαλλική Αριστερά και μια ανθρωπιστική ευαισθητοποίηση υπερίσχυσαν και τα σύνορα άνοιξαν, επιτρέποντας την είσοδο εκατοντάδων χιλιάδων πολιτών και μαχητών στην Γαλλία.

Ο πληθυσμός του νομού των Ανατολικών Πυρηναίων (Pyrénées-Orientales Department) υπερδιπλασιάστηκε λόγω της μαζικής εισροής των Ισπανών. Τα γαλλικά στρατεύματα στην περιοχή είχαν ήδη ενισχυθεί και στάλθηκαν περαιτέρω ενισχύσεις, καθώς η 26η Μεραρχία έφτασε στα σύνορα. Όπως θυμήθηκε ένα από τα μέλη της, ο Αντόνιο Ερρέρο, «θεωρούμασταν οι πιο επικίνδυνοι από τους πρόσφυγες». Μερίδες του γαλλικού κατεστημένου ξεκάθαρα φοβήθηκαν ότι οι «Κόκκινοι» και οι «Αναρχικοί» θα έφερναν την κοινωνική επανάσταση στην Γαλλία.

Ενώ οι πρόσφυγες ήταν τώρα ασφαλείς από τον στρατό του Φράνκο, δεν τους επιτρεπόταν με κανένα τρόπο να είναι ελεύθεροι. Αντί γι' αυτό, ήταν έγκλειστοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στις παραλίες του Αρζέλ-συρ-μερ, του Σαν Σιπριέν και του Μπαρκάρ, παγιδευμένοι από πασσάλους και αγκαθωτά σύρματα. Η γαλλική αστυνομία κυνηγούσε όσους απέφευγαν τον εγκλεισμό. Μέσα στα στρατόπεδα η στέγη, οι προμήθειες και η ιατρική βοήθεια ήταν πρακτικά ανύπαρκτα. Υπερίσχυε η αυστηρή στρατιωτική πειθαρχία με συχνό παρουσιολόγιο, περιπολίες και συνεχή παρακολούθηση. Η διανομή αριστερών εντύπων απαγορεύονταν (αλλά όχι των δεξιών εφημερίδων). Επιπλέον, όσοι χαρακτηρίζονταν ως «εγκληματίες» ή «ριζοσπάστες» πήγαιναν σε ξεχωριστά στρατόπεδα εγκλεισμού, όπως το φρούριο του Κολιούρ και το στρατόπεδο του Βερνέτ. Εκεί, κομμουνιστές και αναρχικοί κρατούνταν φυλακισμένοι υπό καθεστώς σκληρής εργασίας. Όσοι είχαν εμπειρία από αυτά τα στρατόπεδα αργότερα εξιστόρησαν ότι, παρόλο που δεν ήταν μέρη μαζικής εξόντωσης, σε πολλές άλλες πλευρές τους ήταν το ίδιο άσχημα όσο και τα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Η γαλλική κυβέρνηση προσπάθησε να ενθαρρύνει τον επαναπατρισμό, τόσο εθελοντικά όσο και μέσω απειλών. Αλλά μέχρι τον Δεκέμβρη του 1939 υπήρχαν ακόμη τουλάχιστον 250.000 Ισπανοί στα στρατόπεδα. Η κατασκευαστική δουλειά σήμαινε μια βελτίωση στις συνθήκες, παρόλα αυτά η ιατρική φροντίδα, η υγιεινή και οι προμήθειες τροφίμων ήταν ακόμα φτωχά. Οι Ισπανοί οργανώθηκαν συλλογικά όσο καλύτερα μπορούσαν μέσω των κύριων πολιτικών σχηματισμών.

Πόλεμος-αστραπή και η Γαλλία του Βισύ

Με έναν γενικό ευρωπαϊκό πόλεμο να ελλοχεύει και φανερώνοντας την μεγάλη δεξαμενή βιομηχανικών και αγροτικών χεριών που ήταν έγκλειστα στην παραλιακή περιοχή, δόθηκε από τον Απρίλη του 1939 στους Ισπανούς εξόριστους η επιλογή να εγκαταλείψουν τα στρατόπεδα. Αλλά αυτό βασιζόταν στην προϋπόθεση ότι είτε θα έκαναν μια ατομική σύμβαση εργασίας με ντόπιους αγρότες/εργοδότες ή θα κατατάσσονταν σε «εταιρείεςεργατών» (εργασιακά τάγματα), την Λεγεώνα των Ξένων ή τον τακτικό γαλλικό στρατό. Παρόλο που η πρώτη επιλογή ήταν η πιο επιθυμητή, περίπου 15.000 εντάχθηκαν στην Λεγεώνα των Ξένων, συμπεριλαμβανομένων και τμημάτων της 26ης Μεραρχίας (Ταξιαρχία Ντουρούτι) στους οποίους προσφέρθηκε η επιλογή μεταξύ αυτού και του αναγκαστικού επαναπατρισμού.

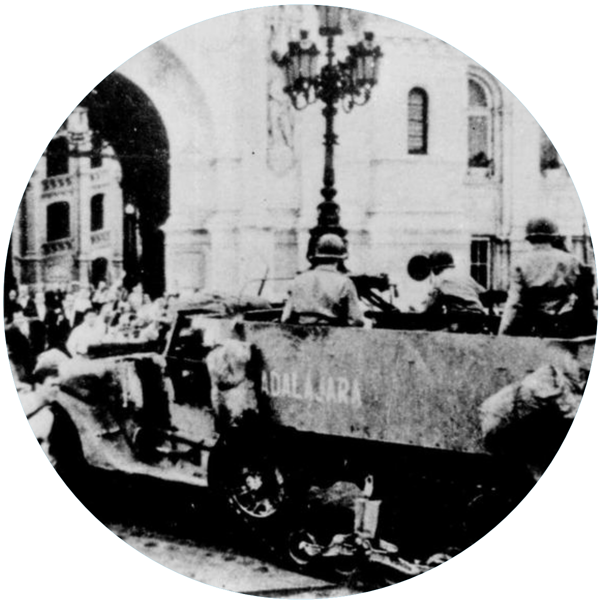
Συνεπώς, πολλοί Ισπανοί εξόριστοι βρέθηκαν στην κόψη του ξυραφιού του χιτλερικού πολέμου-αστραπή (Blitzkrieg) το 1940. Περισσότεροι από 6.000 πέθαναν στην μάχη πριν την ανακωχή και 14.000 αιχμαλωτίστηκαν. Οι Ισπανοί που αιχμαλωτίστηκαν από τους ναζί δεν αντιμετωπίστηκαν ως αιχμάλωτοι πολέμου, αλλά στάλθηκαν κατευθείαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης- κυρίως στο Μαουτχάουζεν. Από τους 12.000 που στάλθηκαν σ' αυτό το μέρος του φονικού, μόνο 2.000 επιβίωσαν μέχρι την απελευθέρωση. Άλλοι Ισπανοί στον γαλλικό στρατό βρέθηκαν να υπηρετούν στην Νορβηγία ως μέρος του εκστρατευτικού σώματος στο Νάρβικ και το Τροντχάιμ. Διακρίθηκαν λόγω της γενναιότητάς τους, αλλά με βαρύ τίμημα: από τους 1.200 μόνο 300 επιβίωσαν.

Μετά τον γερμανικό στρατιωτικό θρίαμβο στο Παρίσι στις 14 Ιούνη του 1940, η χώρα χωρίστηκε σε κατεχόμενες και μη-κατεχόμενες ζώνες. Οι τελευταίες που συμπεριλάμβαναν την κεντρική και νότια Γαλλία μαζί με τις μεσογειακές ακτές κυβερνιόνταν απευθείας από την κυβέρνηση του Βισύ του Στρατάρχη Πεταίν. Στην αρχή, πολλοί Γάλλοι είδαν τον Πεταίν ως εθνικό σωτήρα που θα έσωζε την χώρα από τον εξευτελισμό της ολοκληρωτικής ήττας. Αλλά το καθεστώς του Βισύ όχι μόνο επιδίωξε μια πολιτική συνύπαρξης και συνεργασίας με τους ναζί, αλλά επίσης είχε και πολλά χαρακτηριστικά του ίδιου του φασιστικού κράτους. Η αποκαλούμενη «Εθνική Επανάσταση» του Πεταίν διεξήχθη με το σύνθημα «Δουλειά,
Οικογένεια, Πατρίδα» και ακολούθησε εθνικιστικές και απολυταρχικές πολιτικές.

Τον Αύγουστο του 1940 όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις διαλύθηκαν προς όφελος των «οργανικών» κορπορατίστικων δομών εργοδοτών και εργατών που ευνοούνταν από τον φασισμό. Το πρότυπο αυτών των πολιτικών μπορούσε εύκολα να ανιχθευθεί στην Ιταλία, την Ισπανία (γρήγορα εδραιώθηκαν φιλικές σχέσεις με τον Φράνκο) και την Πορτογαλία και όπως σε αυτές τις χώρες, η υποστήριξη της εθνικής επανάστασης ήρθε κυρίως από τα ανώτερα και μεσαία στρώματα, από μικρούς βιομήχανους και τραπεζίτες, τοπικές επιχειρήσεις και ιδιοκτήτες γης και από επαγγέλματα υψηλού κοινωνικού κύρους. Τέτοιοι υποστηρικτές γρήγορα στελέχωσαν κάθε επίπεδο της διοίκησης. Η αγροτική και οικογενειακή ζωή εξιδανικεύτηκαν, καθώς επίσης και η Καθολική Εκκλησία ως μοντέλο ηθικής ζωής, συλλογικών αξιών και υπακοής. Δημιουργήθηκαν τάγματα και κατασκηνώσεις νέων. Και φυσικά, φτιάχτηκαν λίστες κομμουνιστών, σοσιαλιστών κτλ- κάποιων για άμεση σύλληψη, άλλων για σύλληψη στο πρώτο σημάδι απειλής της δημόσιας τάξης.

Το καθεστώς του Βισύ συνεργάστηκε ενεργά στην επιλογή αιχμαλώτων και την στρατολόγηση εργατικού δυναμικού για τους Γερμανούς, συλλαμβάνοντας αντιστασιακούς και απελαύνοντας Εβραίους. Τα SS και η Γκεστάπο γρήγορα ανέπτυξαν επαφές με Γάλλους αντισημίτες και φασίστες, μαζεύοντας πληροφορίες για Εβραίους και αριστερούς. Δεν εμφανίστηκε κόμμα φασιστικού τύπου, εν μέρει γιατί ο Χίτλερ δεν ήθελε καμία βάση για έναν αναγεννημένο γαλλικό εθνικισμό. Αλλά μέλη του φασιστικού Γαλλικού ΛαϊκούΚόμματος πήγαν να πολεμήσουν (και να πεθάνουν) στο ρωσικό μέτωπο και επίσης χρησιμοποιήθηκαν στο εσωτερικό ως παραστρατιωτικές μονάδες εναντίον της Αντίστασης.

Αλλά ο πιο σημαντικός σχηματισμός έμελλε να γίνει η Πολιτοφυλακή (Milice) που ιδρύθηκε τον Ιανουάριο του 1943 (από την ένωση βετεράνων «Λεγεώνα των Αρχαίων Μαχητών» - Legion des Anciens Combattants) από τον Ζοζέφ Νταρνάρ, υπουργό του Βισύ και υπεύθυνο όλων των εσωτερικών δυνάμεων του νόμου και της τάξης. Η Πολιτοφυλακή, μια παραστρατιωτική εμπροσθοφυλακή της «Εθνικής Επανάστασης», έγινε μια ισχυρή δύναμη 150.000, λειτουργώντας επικουρικά στα SS και την Γκεστάπο, χαρακτηριζόμενη από τον φασισμό του Βισύ. Μέχρι το 1944 ήταν η μόνη γαλλική δύναμη στην οποία μπορούσαν να βασιστούν οι Γερμανοί. Οι περισσότεροι Πολιτοφύλακες που επέζησαν εκτελέστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες από την Αντίσταση λίγο πριν ή λίγο μετά την απελευθέρωση. Το άξιζαν.

Το Half-Track Guadalajara στους δρόμους του Παρισιού

Αντίσταση

Πολλοί Γάλλοι αφυπνίστηκαν πολύ αργά σχετικά με την πραγματική φύση και ιδεολογία της ναζιστικής κατοχής και των παρατρεχάμενών τους στο Βισύ. Εκτός από μια διαδήλωση στο Παρίσι στις 11 Νοέμβρη 1940 και μια εντυπωσιακή απεργία μεταλλορύχων στα βορειοανατολικά τον Μάιο του 1941, που καθοδηγούνταν από τους κομμουνιστές, υπήρχε πολύ λίγη δημόσια αντιπαράθεση με τους Γερμανούς τα πρώτα δυο χρόνια μετά την ήττα.

Η διάσημη ραδιοφωνική ανακοίνωση του Ντε Γκολ επρόκειτο να είναι ένα μόνο από τα πολλά σημεία εκκίνησης της αντίστασης. Στην πραγματικότητα, μέχρι το 1942 ο Ντε Γκολ δεν ήταν με κανένα τρόπο ένας βασικός παίκτης. Παρόλο που ο Τσώρτσιλ τον υποστήριξε, οι Αμερικάνοι φάνηκαν να ενδιαφέρονται περισσότερο στο να κερδίσουν τους Γάλλους διοικητές του Βισύ στην Αλγερία. Ο Ντε Γκολ δεν ήταν καν ενημερωμένος για τα συμμαχικά πλάνα με την «Επιχείρηση Πυρσός», την απόβαση στην Αλγερία. Έπρεπε να αλλάξει κάποια πράγματα προκειμένου να εδραιώσει την θέση του. Για να το κάνει αυτό αναζήτησε πιο ανεπτυγμένες επαφές με την εσωτερική αντίσταση κατά τη διάρκεια του 1942 και έπρεπε να αναγνωρίσει τόσο την ποικιλία και την ανεξαρτησία των αντιστασιακών ομάδων όσο και τον σημαντικό ρόλο των κομμουνιστών ως παγιωμένα γεγονότα.

Το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα είχε συγκλονιστεί από το σύμφωνο μη-επίθεσης μεταξύ Χίτλερ και Στάλιν τον Αύγουστο του 1939 και μετά είχε κηρυχθεί παράνομο από το καθεστώς του Βισύ. Αυτό σήμαινε ότι οργανωτικά είχε παίξει μικρό ρόλο στις πρώτες αναταραχές της Αντίστασης αν και μεμονωμένοι αγωνιστές τη βάσης δραστηριοποιήθηκαν από την αρχή, όπως με την απεργία των μεταλλορύχων. Μόνο μετά την εισβολή στη Ρωσία μπόρεσε το Κ.Κ να ανασυγκροτηθεί, αλλά γρήγορα εξελίχθηκε σε έναν βασικό παίκτη στο επίπεδο της πολιτικής, της οργάνωσης και της τακτικής της Αντίστασης.

Στα πρώτα της βήματα η Αντίσταση γεννήθηκε από τα κάτω. «Η αρχική αντίσταση ήταν σχεδόν ολοκληρωτικά μια υπόθεση μυστικών πρωτοβουλιών από άτομα και μικρές ομάδες…». Η πρώτη πράξη της αντίστασης ήταν κυρίως η αναγραφή συνθημάτων, για παράδειγμα η αντιστροφή της γερμανικής διακήρυξης ότι δέκα Γάλλοι θα πυροβολούνταν για κάθε δολοφονημένο Γερμανό («Ένας Γάλλος δολοφονείται – δέκα Γερμανοί θα πεθάνουν!») ή απλά να αναποδογυρίζουν ή να αφαιρούν πινακίδες για να μπερδεύουν τον εχθρό. Εξίσου σημαντική, με την δημιουργία μιας ομάδας ήταν η εκτύπωση και η κυκλοφορία μυστικών φυλλαδίων και εφημερίδων. Αυτή η προπαγάνδα έχτισε μια αλληλέγγυα στάση που ένωσε τις μεμονωμένες πράξεις της αντίστασης.

Αυτές οι μικρές ομάδες ομοϊδεατών σταδιακά εξελίχθηκαν σε ευρύτερα κινήματα σαμποτάζ και ένοπλου αγώνα και κυρίως μυστικών δικτύων που δημιουργούσαν διόδους διαφυγής και μάζευαν πληροφορίες για την διάταξη των Γερμανών. Στον Βορρά ένιωσαν την σκληρή καταστολή της Γκεστάπο, αλλά στον Νότο τα κινήματα πήραν έναν πιο εκτεταμένο χαρακτήρα. Αυτό έγινε εν μέρει λόγω γεωγραφικών παραγόντων και εν μέρει λόγω της ζώνης που δεν βρισκόταν κάτω από απευθείας γερμανικό έλεγχο πριν τον Νοέμβρη του 1942. Παρόλα αυτά, υπήρχε ακόμα ένας σημαντικός παράγοντας – οι Ισπανοί.

Το καθεστώς του Βισύ ήθελε να χρησιμοποιήσει τον μεγάλο αριθμό διαθέσιμης ισπανικής εργατικής δύναμης στον Νότο κι έτσι δημιούργησε τους «Ξένους Εργάτες» (Travailleurs Étranger) – βασικά σώματα καταναγκαστικής εργασίας των 2.000 με 5.000 αντρών. Μέχρι το τέλος του 1940 πάνω από 220.000 Ισπανοί δούλευαν καταναγκαστικά για γαλλικές και γερμανικές εταιρείες στην Γαλλία. Αλλά για τις αρχές του Βισύ το επαναστατικό παρελθόν των Ισπανών της εργατικής τάξης αποτελούσε ένα πρόβλημα – τα τάγματα εργασίας θα προσέφεραν μια φυσική οργανωτική εστία για αυτούς που σκόπευαν να ξαναχτίσουν το κίνημά τους. Και είχαν δίκιο – οι πολιτικές οργανώσεις των Ισπανών εξόριστων ήδη εδραίωναν την θέση τους στους «Ξένους Εργάτες», παρά τις προσπάθειες της αστυνομίας του Βισύ να ταυτοποιήσει και να απομακρύνει κομμουνιστές, αναρχικούς και «αντεθνικούς».

Η παρουσία αυτού του μεγάλου όγκου εξορίστων, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν σκληραγωγημένοι αντιφασίστες μαχητές δεν μπορεί να υποτιμηθεί. «Η αντίσταση ήταν η φυσική εξέλιξη των Ισπανών εξόριστων στην Γαλλία. Γι' αυτούς το γαλλικό δίλημμα για την υπακοή στον Πεταίν ήταν ανύπαρκτο…». Συνέχιζαν έναν πόλεμο που είχε ξεκινήσει στα οδοφράγματα της Βαρκελώνης, είχαν ήδη πολεμήσει γερμανικά και ιταλικά στρατεύματα στην χώρα τους, και ήταν τώρα έτοιμοι να κάνουν το ίδιο στην Γαλλία. Το ίδιο, αν όχι και ακόμα περισσότερο ήταν οι Ισπανοί αυτοί που εισήγαγαν τους Γάλλους συντρόφους τους στον ένοπλο αγώνα κι όχι οι Βρετανοί πράκτορες των Επιχειρήσεων Ειδικών Αποστολών (Special Operations Executive).

Όπως αναγνώρισε κι ο Σερζ Ραβανέλ της Γαλλικής αντίστασης στην Τουλούζη: «Κατά τη διάρκεια του πολέμου στην Ισπανία οι σύντροφοί μας είχαν αποκτήσει τη γνώση που εμείς δεν κατείχαμε ˙ ήξεραν πώς να φτιάχνουν βόμβες ˙ ήξεραν πώς να στήνουν ενέδρες ˙ είχαν μια βαθιά γνώση της τεχνικής του ανταρτοπολέμου». Σε συνδυασμό με αυτές τις γνώσεις λεγόταν για τους Ισπανούς ότι η γενναιότητά τους στην μάχη ήταν ασυναγώνιστη και δεν υπήρχε καμία περίπτωση προδοσίας ή λιποταξίας.

Ανάμεσα στους Ξένους Εργάτες το σαμποτάζ χαμηλού επιπέδου, αυτό το καθολικό σύμβολο ανυπακοής της εργατικής τάξης, γρήγορα έγινε σύνηθες. Σε ένα περιστατικό πενήντα Γάλλοι μηχανικοί που θεωρούνταν ύποπτοι ότι είχαν εμπλακεί στο μπλοκάρισμα της εργασίας τους αντικαταστάθηκαν από Ισπανούς. Το επίπεδο της ανεξήγητης μηχανικής αποτυχίας αυξήθηκε καθώς οι Ισπανοί επικαλέστηκαν άγνοια των αρχών της μηχανικής οχημάτων. Τέτοια περιστατικά σαν κι αυτό ήταν μέρος ενός ευρύτερου καιαναπτυσσόμενου κινήματος σαμποτάζ, ενός κινήματος που γρήγορα προχώρησε σε εκρήξεις βιομηχανικών εγκαταστάσεων και σιδηροδρόμων ˙ επιθέσεις με χειροβομβίδες σε γερμανικές στρατιωτικές παρελάσεις, στέκια και στρατώνες, για να μην αναφέρουμε τις ατομικές δολοφονίες.

Σε μια αναμενόμενη εξέλιξη, οι Ισπανοί αναρχικοί στο Μασίφ Σαντράλ οργάνωσαν αντίσταση μέσα στα τάγματα εργασίας, καθώς δούλευαν σε ένα τεράστιο φράγμα (Barage de la Aigle). Από το σαμποτάρισμα δρόμων και τούνελ η ομάδα εξελίχθηκε τελικά σε ένα ένοπλο αντιστασιακό τάγμα 150-200 ανδρών που πήρε το όνομά του από το φράγμα.

Ως το 1942 η αντίσταση είχε αποφασιστικά καθιερωθεί, καθώς οποιεσδηπότε τελευταίες αυταπάτες σχετικά με τους ναζί εξαφανίστηκαν με τα SS να αυξάνουν τον έλεγχό τους στο Παρίσι ˙ με διατάγματα που απαιτούσαν εργάτες για τις γερμανικές βιομηχανίες ˙ με το ξεκίνημα της απέλασης των Εβραίων προς τα στρατόπεδα θανάτου και τον Νοέμβρη, με την γερμανική στρατιωτική κατοχή της ζώνης του Βισύ. Αυτά τα γεγονότα δυνάμωσαν το κίνητρο για αντίσταση και διαμόρφωσαν μια στάση διαμαρτυρίας και εξέγερσης μεταξύ των γαλλικής εργατικής τάξης ως σύνολο.

Μέχρι το τέλος του χρόνου τα ανεξάρτητα και τοπικά αντιστασιακά κινήματα είχαν αρχίσει να συνεργάζονται πιο στενά. Προηγουμένως η μόνη οργάνωση που κάλυπτε και τις δυο ζώνες ήταν το καθοδηγούμενο από τους κομμουνιστές Εθνικό Μέτωπο που ιδρύθηκε τον Μάιο του 1941. Το ένοπλο τμήμα του αποτελούσαν οι «Γάλλοι Τυφεκιοφόροι και Αντάρτες» (Francs-Tireurs et Partisans Français). Άλλες οργανώσεις ενώθηκαν για να δημιουργήσουν τα «Ενοποιημένα Κινήματα της Αντίστασης» (Mouvements Unis de la Résistance - M.U.R), των οποίων η ένοπλη πτέρυγα ήταν ο «Μυστικός Στρατός» (Armée secrète). Το M.U.R αναγνώρισε τον Ντε Γκολ ως αρχηγό, αλλά οι κομμουνιστές διατήρησαν την ανεξαρτησία τους. Και οι δυο οργανώσεις αποτέλεσαν κομμάτι του «Εθνικού Συμβουλίου της Αντίστασης» (Conseil National de la Résistance - CNR).

Ήταν μέσω του C.N.R και των M.U.R που ο Ντε Γκολ μπόρεσε να δυναμώσει την θέση του μέσα στην Γαλλία. Προμήθειες σε όπλα από το Λονδίνο και το Αλγέρι πήγαν σε οργανώσεις που αναγνώρισαν την ηγεσία του και αποδέχτηκαν ένα βαθμό τακτικού ελέγχου από τις βρετανικές Επιχειρήσεις Ειδικών Αποστολών. Οι αντάρτες του F.T.P.F αποφάσισαν να οπλιστούν μόνοι τους με όπλα κλεμμένα από τους Γερμανούς ή αναχαιτίζοντας συμμαχικές γραμμές προμηθειών που προορίζονταν για τον Μυστικό Στρατό. Μαζί με τις πολιτικές διαφορές, υπήρχε και διαφορά σχετικά με την τακτική. Ο Μυστικός Στρατός υποστήριζε ότι η αντίσταση έπρεπε να κρατηθεί σε ετοιμότητα για να υποστηρίξει μια συμμαχική απόβαση. Το FTPF υποστήριζε μια άμεση καμπάνια παρενόχλησης, σαμποτάζ και ενέδρας των γερμανικών στρατευμάτων. Ήθελαν επίσης να δολοφονήσουν σημαντικούς Γερμανούς αξιωματικούς, μια τακτική που ο Ντε Γκολ απέρριπτε.

Οι Ισπανοί, κυρίως ενεργοί στα νότια και νοτιοανατολικά, οργανώθηκαν μόνοι τους αν και κάποιοι μεμονωμένα πολέμησαν με τις γαλλικές μονάδες. Οι ισπανικοί σχηματισμοί αναγνωρίστηκαν ως ένα ανεξάρτητο αλλά ζωτικής σημασίας κομμάτι της Γαλλικής Αντίστασης μέσα στο C.N.R. Η μεγαλύτερη οργάνωση ήταν η καθοδηγούμενη από τους κομμουνιστές «Εθνική Ισπανική Ένωση» (Unión Nacional Española - U.N.E) που δημιουργήθηκε τον Νοέμβριο του 1942. Το 1944 το όνομά της άλλαξε σε «ΙσπανικήΑντάρτικη Ένωση» (Agrupación Guerrillera Española). Μια δεύτερη οργάνωση, η «Ισπανική Δημοκρατική Συμμαχία» (Alianza Democrática Española), απορρίπτοντας τον κομμουνιστικό έλεγχο, σχηματίστηκε από αναρχικούς (CNT/FAI), σοσιαλιστές (UGT/PSOE), αριστερούς και ανεξάρτητους ρεπουμπλικάνους και Βάσκους και Καταλανούς εθνικιστές.

Οι «Μακί» (Maquis - Αντιστασιακοί)

Η κρίσιμη στιγμή εξάπλωσης για την αντίσταση ήρθε το 1943 με μια εισροή νεοσύλλεκτων που ξέφυγαν από την καταναγκαστική εργασία. Τον Ιούνη του 1942 ένα διάταγμα εκδόθηκε που απαιτούσε Γάλλους εργάτες για τις γερμανικές βιομηχανίες. Αυτό επεκτάθηκε τον Φεβρουάριο του 1943 με το στήσιμο της «Υπηρεσίας Υποχρεωτικής Εργασίας» (Service du travail obligatoire - S.T.O) για να ανταποκριθεί στα συνεχώς αυξανόμενα νούμερα που απαιτούνταν από το γερμανικό υπουργείο εργασίας. Το S.T.O γνώρισε την αντίσταση μέσω της ατομικής διαφυγής, των απεργιών και ακόμα και του οργισμένου πλήθους που απελευθέρωνε συλληφθέντες εργάτες από την γαλλική αστυνομία. Επίσης αποδείχθηκε το ζωτικό συστατικό για τον σχηματισμό ένοπλων ομάδων στην ύπαιθρο, των «Μακί».

Μέλη των «Μακί» μελετούν τον μηχανισμό και τη συντήρηση των όπλων που έπεσαν με αλεξίπτωτο στο Haute-Loire

Μεταξύ Απρίλη και Δεκέμβρη του 1943, 150.000 εργάτες διώκονταν από την συγκεκριμένη υπηρεσία και μέχρι τον Ιούνη του 1944 ο αριθμός τους είχε εκτοξευθεί σε πάνω από 300.000. Το κίνημα της αντίστασης ενθάρρυνε την ανυπακοή και προσέφερε καταφύγιο, προμήθειες και όπλα στους φυγάδες που ξέφυγαν στους λόφους και την εξοχή. Οι «Μακί» υποστηρίχθηκαν από τον αγροτικό πληθυσμό, απομακρυσμένοι από τις συνεχείς απαιτήσεις της παραγωγής και την πίεση του S.T.O στους αγροτικούς εργάτες. Αυτή η διόγκωση της αντάρτικης δύναμης στην εξοχή κατά τη διάρκεια του 1943 εισήγαγε μια καινούργια και βιαιότερη φάση του ένοπλου αγώνα, κατά την οποία η σύγκρουση μεταξύ της Πολιτοφυλακής και των «Μακί» γρήγορα πήρε τη μορφή ενός εμφυλίου πολέμου.

Παρόλο που το μακροπρόθεσμο πλάνο ήταν να ετοιμαστεί εθνική εξέγερση προς υποστήριξη των αναμενόμενων συμμαχικών αποβάσεων, υπήρχε διαφωνία σχετικά με την καλύτερη τακτική που θα επιστρατευόταν στο μεσοδιάστημα. Κάποιοι προτιμούσαν την συγκέντρωση σε μεγάλους σχηματισμούς, στην ουσία τοπικές εξεγέρσεις. Άλλοι υποστήριζαν μικρές κινητές μονάδες είκοσι-τριάντα αντρών ως την μόνη εφικτή τακτική. Το τελευταίο ήταν αναμφισβήτητα η σωστή πολιτική. Σε τρεις περιπτώσεις που η αντίσταση στον νότο συμμετείχε μαζικά σε παραδοσιακή πολεμική σύγκρουση στο οροπέδιο Γκλιέρ, το Βερκόρ και το όρος Μουσέ, σε όλες υπερτερούσαν σε αριθμούς και όπλα οι Γερμανοί. Οι Ισπανοί συμμετείχαν σ' αυτές τις ενέργειες, είχαν όμως προειδοποιήσει εναντίον τους, γνωρίζοντας πολύ καλά από τον πόλεμο ενάντια στον Φράνκο ότι τα ελαφρά οπλισμένα στρατεύματα δεν μπορούσαν να εμπλακούν σε κλασική πολεμική σύγκρουση χωρίς θωράκιση, πυροβολικό και εναέρια υποστήριξη.

Παρόλες τις αναποδιές η αντίσταση στους 18 μήνες πριν την μέρα της συμμαχικής απόβασης προκάλεσε μεγάλη ζημιά στις υποδομές και καθήλωσε τα γερμανικά στρατεύματα κατά μήκος της Γαλλίας. Η Αντίσταση μπορούσε πολύ πιο εύκολα να καταστρέψει σιδηροδρομικές γραμμές, εργοστασιακούς χώρους και σταθμούς ενέργειας από την δύναμη αέρος των Συμμάχων και τα δίκτυα πληροφοριών της, αρχικά σε χαμηλή υπόληψη από τους Βρετανούς, είχαν τώρα καθοριστική σημασία. Μεταξύ Ιουνίου του 1943 και Μάη του 1944 σχεδόν 2.000 μηχανές τρένων είχαν καταστραφεί. Μόνο τον Οκτώβρητου 1943, πάνω από 3.000 επιθέσεις καταγράφηκαν σε σιδηροδρόμους, 427 εκ των οποίων προκάλεσαν μεγάλη ζημιά, με 132 τρένα εκτροχιασμένα. Στα νοτιοδυτικά αυτού του είδους το σαμποτάζ ήταν τόσο αποτελεσματικό που από τις 6 Ιούνη 1944 χρειαζόταν τρεις μέρες για να ταξιδέψεις από το Παρίσι στην Τουλούζη!

Κι ενώ οι αντάρτες ήταν λιγότεροι αριθμητικά στον Βορρά, μεταξύ Απρίλη και Σεπτέμβρη 1943 καταγράφηκαν περίπου 500 αντιστασιακές δράσεις, 278 εναντίον σιδηροδρόμων και άλλων υποδομών, σκοτώνοντας 950 Γερμανούς και τραυματίζοντας 1.890. Στην Νορμανδία και την Βρετάνη, οι Ισπανοί ανατίναξαν ηλεκτρικούς μετασχηματιστές, έναν σιδηροδρομικό σταθμό και αμαξοστάσιο και μέρος από έναν διάδρομο προσγείωσης. Οι Ισπανοί αντιστασιακοί μαχητές στο Παρίσι δολοφόνησαν τον στρατηγό φον Σάουμπεργκ, διοικητή της μητροπολιτικής περιοχής του Παρισιού και τον στρατηγό φον Ρίτερ που ήταν υπεύθυνος για την στρατολόγηση της καταναγκαστικής εργασίας.

Απελευθέρωση

Η αποτελεσματικότητα των αντάρτικων δράσεων επρόκειτο να οδηγήσει τον Αϊζενχάουερ να δηλώσει ότι η προσπάθεια της αντίστασης το διάστημα γύρω από τη μέρα της απόβασης άξιζε και τις δεκαπέντε μεραρχίες. Παρομοίως η υποστήριξη που παρείχαν οι αντιστασιακοί στην πορεία βόρεια της 7ης αμερικανικής στρατιάς υπολογίστηκε σε αξία ίση με τέσσερις ή πέντε μεραρχίες τακτικών στρατευμάτων. Καλό είναι επίσης να υπενθυμίσουμε ότι τα συμμαχικά στρατεύματα ποτέ δεν μπήκαν στα νότια της χώρας. Ολόκληρη η περιοχή δυτικά του Ροδανού και νότια του Λίγηρα απελευθερώθηκε από τον εθνικό ξεσηκωμό των αντιστασιακών, καθώς επίσης και η Βρετάνη, εκτός από τα λιμάνια του Ατλαντικού με τις ισχυρές γερμανικές φρουρές τους.

Στον νομό του Αριέγε το 14ο Ισπανικό Στράτευμα Ανταρτών (επανασυστάθηκε τον Απρίλη του 1942) είχε ρόλο-κλειδί στην εκδίωξη των Γερμανών. Μεταξύ 6 Ιουνίου και Αυγούστου 1944 επιτέθηκαν σε γερμανικές αυτοκινητοπομπές και απελευθέρωσαν αρκετά χωριά πριν να καταλάβουν το Φουά, το αρχηγείο των ναζί στην περιοχή. Ένα ισχυρό γερμανικό απόσπασμα επιχείρησε να αντεπιτεθεί, αλλά αιχμαλωτίστηκε σε μια ενέδρα. Παρά την αριθμητική τους υπεροχή καθηλώθηκαν από καταιγισμό πυρών πολυβόλων και 1.200 παραδόθηκαν. Σημαντικό ρόλο έπαιξε ένας μοναχικός πολυβολητής που κράτησε το πόστο του γαζώνοντας τους Γερμανούς με σφαίρες. Ένας μαχητής της αντίστασης θυμάται αυτόν τον άντρα, «να πυροβολάει σαν τρελός» και προσθέτει, εξηγώντας το έτσι «…αλλά ήταν Ισπανός, ένας γκεριγιέρο (αντάρτης)». Οι συμμαχικοί παρατηρητές της συμπλοκής σχολίασαν ότι οι Ισπανοί ήταν «μοναδικά τέλειοι αντάρτες».

Άλλα παραδείγματα της ισπανικής συνεισφοράς περιελάμβαναν το «Αναρχικό Απελευθερωτικό Τάγμα» που απελευθέρωσε την Καόρ και άλλες πόλεις και την συμμετοχή 6.000 Ισπανών ανταρτών στην απελευθέρωση της Τουλούζης. Μια σημαντική σύγκρουση συνέβη καθώς οι Γερμανοί επιχειρούσαν να αποσυρθούν μέσω της περιοχής του Γκαρντ μετά την πτώση της Μασσαλίας. Μια ομάδα 32 Ισπανών και 4 Γάλλων αντιμετώπισε ένα γερμανικό απόσπασμα (αποτελούμενο από 1.300 άντρες σε 60 φορτηγά με 6 τανκς και 2 αυτοκινούμενα βαρέα όπλα) στην Μαντελίν στις 22 Αυγούστου 1944. Οι αντιστασιακοί ανατίναξαν τον δρόμο και τις σιδηροδρομικές γέφυρες και τοποθετήθηκαν στους γύρω λόφους με αυτόματα όπλα. Η μάχη διήρκεσε από τις 3 το μεσημέρι μέχρι αργά τοαπόγευμα της επόμενης μέρας. Τρεις αντιστασιακοί τραυματίστηκαν, 110 Γερμανοί σκοτώθηκαν, 200 τραυματίστηκαν και οι υπόλοιποι παραδόθηκαν. Ο Γερμανός διοικητής αυτοκτόνησε!

Επίσημη φωτογραφία του La Nueve, που ελήφθη στην αίθουσα Dalton, Αγγλία, την άνοιξη του 1944.

Πάνω από 4.000 Ισπανοί πήραν μέρος στον ξεσηκωμό των αντιστασιακών που ξεκίνησε στις 21 Αυγούστου 1944. Οι φωτογραφίες τους δείχνουν οπλισμένους και ταμπουρωμένους πίσω από οδοφράγματα σε σκηνές που κάποιος εύκολα μπερδεύει με τις οδομαχίες στην Βαρκελώνη τον Ιούλη του 1936. Σύντομα υποστηρίζονταν από τακτικά στρατεύματα από τα προγεφυρώματα των ακτογραμμών της Νορμανδίας. Οι πρώτες μονάδες που εισήλθαν στο Παρίσι και έφτασαν στο δημαρχείο ήταν από τον 9ο Λόχο Αρμάτων Μάχης της γαλλικής 2ης Μεραρχίας Τεθωρακισμένων. Αλλά τα μισά οχήματα που προπορεύονταν είχαν τα ονόματα ισπανικών πεδίων μαχών – «Γκουαδαλαχάρα», «Τερουέλ», «Μαδρίτη», «Έβρος». Τα χειρίζονταν Ισπανοί, από τους οποίους 3.200 υπηρετούσαν στην εν λόγω μεραρχία. Πολλοί απ΄αυτούς ήταν βετεράνοι της 26ης Μεραρχίας (Στρατιά Ντουρούτι) που είχαν καταταγεί στον γαλλικό στρατό από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης το 1939 και είχαν πάει να πολεμήσουν στην Βόρειο Αφρική.

Ο λοχαγός Ρεϊμόν Ντρονν, διοικητής του 9ου Λόχου, θυμάται ότι οι Ισπανοί αναρχικοί ήταν «τόσο δύσκολοι όσο και εύκολοι στο να τους διοικήσεις». Σύμφωνα με τις ελευθεριακές αρχές τους «…ήταν απαραίτητο γι' αυτούς το ότι δέχονται την εξουσία των αξιωματικών τους… Ήθελαν να καταλαβαίνουν τον λόγο για τον οποίο κάτι ζητιόταν απ' αυτούς». Παρόλα αυτά, «…όταν το θεωρούσαν σημαντικό, η εμπιστοσύνη τους ήταν απόλυτη και αδιαμφισβήτητη». «Ήταν σχεδόν όλοι αντιμιλιταριστές, αλλά και σπουδαίοι στρατιώτες, γενναίοι και έμπειροι. Το γεγονός ότι είχαν ασπαστεί την υπόθεσή μας αυθόρμητα και εθελοντικά ήταν γιατί αυτή ήταν η υπόθεση της ελευθερίας. Πραγματικά ήταν μαχητές της ελευθερίας».

Ο 9ος Λόχος εμφανίστηκε σε περίοπτη θέση στην παρέλαση της νίκης μέσα στο Παρίσι με τα τανκ του να συντάσσονται στην Αψίδα του Θριάμβου. Συνέχισαν την δράση τους στον ποταμό Μοζέλλα και ήταν τα πρώτα που εισήλθαν στο Στρασβούργο, με την υποστήριξη αμερικανικού πεζικού. Η πορεία τους κατέληξε στην Γερμανία στο Μπερχτεσγκάντεν, την «αετοφωλιά» του Χίτλερ. Έχοντας πολεμήσει από τους δρόμους της Βαρκελώνης, κατά μήκος των πεδίων των μαχών της Ισπανίας, της Βόρειας Αφρικής και της Γαλλίας, στέκονταν ως νικητές στο τελευταίο καταφύγιο του ναζιστικού καθάρματος.

Επίλογος

Η απελευθέρωση συνδυάστηκε με μια σύντομη περίοδο ευφορίας με την αντίσταση να καλύπτει το κενό εξουσίας στα νότια – ξεκαθαρίζοντας τους συνεργάτες και τα απομεινάρια της Πολιτοφυλακής ΄ φτιάχνοντας τοπικές επιτροπές για την διαχείριση των προμηθειών και ξαναδημιουργώντας κοινότητες σε μια βάση μεγαλύτερης ισότητας. Οι καθημερινοί άντρες και γυναίκες ήταν για λίγο υπεύθυνοι της δικής τους ιστορίας. Αλλά αυτό δεν επρόκειτο να διαρκέσει. Ο Ντε Γκολ και οι σύμμαχοί του δεν είχαν καμιά επιθυμία να δουν την νότια Γαλλία να ελέγχεται από επαναστατικά στοιχεία. Οι αντιστασιακοί αντιπροσώπευαν μια απειλή καθώς «ένας στρατός ανταρτών είναι πάντα ένας επαναστατικός στρατός». Ο Ντε Γκολ φοβόταν την επανάσταση στην Τουλούζη όπου 6.000 Ισπανοί αντάρτες ήταν «…ακόμα εμποτισμένοι με το επαναστατικό πνεύμα που είχαν φέρει από πέρα από τα Πυρηναία». Γιανα αντιμετωπιστεί αυτή η εκρηκτική κατάσταση, στους αντιστασιακούς προσφέρθηκε η επιλογή να αφοπλιστούν ή να ενταχθούν στις τακτικές γαλλικές δυνάμεις για την επίθεση στις γερμανικές φρουρές στα ατλαντικά λιμάνια. Αυτό θα έδειχνε στην Αμερική ότι υπήρχε ένας κανονικός εθνικός στρατός και ότι δεν υπήρχε ανάγκη για συμμαχική κατοχή και επίσης θα απομάκρυνε τις ένοπλες ομάδες κι ενώ μια ομαλή μετάβαση στην γκολική εξουσία λάμβανε χώρα. Αυτό ήταν εύκολο να επιτευχθεί επειδή ο Ντε Γκολ είχε εδραιώσει την θέση του σε τομείς-κλειδιά της αντίστασης με τον έλεγχο της προμήθειας όπλων.

Συνολικά 25.000 Ισπανοί είχαν πεθάνει στα στρατόπεδα ή πολεμώντας στις μονάδες του στρατού. Με την γερμανική παράδοση το 1945 οι Ισπανοί πίστεψαν δικαιολογημένα ότι οι Σύμμαχοι θα έστρεφαν την προσοχή τους στον Φράνκο κι ότι αυτός θα τσακιζόταν εύκολα χωρίς την γερμανική και ιταλική βοήθεια. Στην πραγματικότητα πολλοί μάχονταν όλο αυτό το διάστημα με την προσδοκία της επιστροφής στην Ισπανία για κάποιες μισοτελειωμένες υποθέσεις. Η αντιφασιστική αντάρτικη δράση είχε συνεχιστεί στην Ισπανία καθόλη την διάρκεια του πολέμου. Εντωμεταξύ, οι εξόριστοι στην Αλγερία και την Γαλλία ετοιμάζονταν για την επιστροφή, μαζεύοντας όπλα «δανεισμένα» από αμερικάνικες αποθήκες. Παρομοίως, καθώς η Γαλλική 2η Τεθωρακισμένη Μεραρχία προωθούνταν βόρεια του Παρισιού, στον 9ο Λόχο της εισχώρησαν κρυφά 6 μέλη της Ταξιαρχίας Ντουρούτι που
συμμετείχαν στην Αντίσταση στο Παρίσι. Ενώ πολεμούσαν μαζί με τους παλιούς συντρόφους τους στον 9ο Λόχο, έκρυψαν όπλα και πυρομαχικά από τα πεδία των μαχών σε μυστικές κρυψώνες. Αυτά τα τελευταία συλλέχτηκαν και στάλθηκαν στην Ισπανία.

Το 1945 βρήκε τον Φράνκο πολύ μόνο, καταδικασμένο από την Βρετανία, την Ρωσία και τις ΗΠΑ και αποκλεισμένο από τα Ηνωμένα Έθνη. Η βρετανική κυβέρνηση των Εργατικών πριν τις εκλογές του 1945 είχε υποσχεθεί μια γρήγορη λύση στο ισπανικό ζήτημα. Αλλά δυστυχώς η ιστορία απέδειξε ότι οι Βρετανοί δεν ήταν άξιοι εμπιστοσύνης. Η εργατική κυβέρνηση παρόλες τις υποσχέσεις της, χρησιμοποίησε τακτικές καθυστέρησης στα Ηνωμένα Έθνη για να μπλοκάρει την αποτελεσματική δράση, υποστηρίζοντας ότι ήταν καθαρά ένα εσωτερικό ζήτημα του ισπανικού λαού κι ότι δεν είχαν καμία επιθυμία να «επιτρέψουν ή να ενθαρρύνουν εμφύλιο πόλεμο στην συγκεκριμένη χώρα». Το οικονομικό εμπάργκο και η διεθνής απομόνωση θα είχαν αποτελειώσει τον Φράνκο μέσα σε μήνες, αλλά η Βρετανία και οι ΗΠΑ δεν θα το υποστήριζαν παρά τις διαμαρτυρίες από άλλες χώρες που υποστήριζαν, αν ήταν αναγκαίο, την ένοπλη επέμβαση. Για τους Βρετανούς και τους Αμερικάνους, όπως και το 1936-1939, το πραγματικό πρόβλημα δεν ήταν ο Φράνκο, αλλά η πιθανότητα μια «κόκκινης» επανάστασης της ισπανικής εργατικής τάξης. Αυτή η στάση παγιώθηκε καθώς εξελισσόταν ο Ψυχρός Πόλεμος. Μια σταδιακή αποκατάσταση του Φράνκο έλαβε μέρος καταλήγοντας στην πλήρη αναγνώριση και την ενσωμάτωση στα Ηνωμένα Έθνη το 1955. Η φασιστική Ισπανία πήρε τη θέση της στο τραπέζι της όχι και τόσο καινούργιας νέας τάξης πραγμάτων.

Ακόμα και το 1945 κι ενώ κάποιοι συνέχισαν να πιστεύουν ότι η διπλωματία θα επανέφερε την δημοκρατική κυβέρνηση, πολλοί μαχητές επέλεξαν να ξαναρχίσουν τον ένοπλο αγώνα. Μεταξύ 1944 και 1950 περίπου 15.000 αντάρτες πολέμησαν στην Ισπανία, φέρνοντας την μισή χώρα σε καθεστώς πολέμου. Αλλά, παρά τις απεργίες στην Βαρκελώνη και τις περιοχές των Βάσκων, που περιελάμβαναν πάνω από 250.000 κόσμο, ο πληθυσμός συνολικά, εξαντλημένος από τον πόλεμο και την καταστολή δεν ήταν έτοιμος να ξεσηκωθεί είχε εναποθέσει την πίστη του στην διπλωματία των δυτικών «δημοκρατιών». Οι αντάρτες έμειναν να πολεμάνε μόνοι και ανεπαρκώς οπλισμένοι απέναντι στο εντυπωσιακό αστυνομικό και στρατιωτικό σύστημα του Φράνκο, το οποίο ήταν πάντα καλά εξοπλισμένο με πληροφορίες για τα αντάρτικα κινήματα από την άλλη πλευρά των γαλλικών συνόρων. Ήταν μια άνιση μάχη. Όπως θυμήθηκε λυπημένα και ο Χουάν Μολίνα: «Οι φυλακές κατάπιαν μια ολόκληρη γενιά μαχητών, σημαίνοντας την ανεπανόρθωτη ήττα εκείνης της περιόδου… Όλη η δύναμη στην ζωή έχει τα όριά της και τα όρια αυτά ξεπεράστηκαν επαρκώς από την Αντίσταση με μια υπεράνθρωπη αντοχή στον χρόνο. Αλλά έμελλε να υποκύψει».

Αυτοί οι μαχητές της εργατικής τάξης, που κουβαλούσαν όπλα για δέκα ή ακόμα και είκοσι χρόνια εναντίον του φασισμού και του καπιταλισμού αξίζουν πολλά περισσότερα από μια απλή αναγνώριση, έστω κι αν ακόμα κι αυτό το έχουν αρνηθεί. Ο αγώνας για τον οποίο έδωσαν τις ζωές τους δεν έχει τελειώσει – εναπόκειται σε μας να συνεχίσουμε αυτόν τον αγώνα και να κρατήσουμε αναμμένη την φλόγα της αντίστασής τους.

Συνέντευξη με τους Dave & Dj Moya (μουσικοί της χιπ χοπ σκηνής)

-Πρώτα απ' όλα, να σας ευχαριστήσουμε για τη συνέντευξη, καθώς είναι σημαντικό για εμάς άνθρωποι που ασχολούνται με την μουσική και γενικά την τέχνη να παίρνουν θέση στα προβλήματα της εποχής και να έχουν μια ριζοσπαστική πολιτική στάση. Ξεκινώντας, τι ήταν αυτό που σας τράβηξε στο συγκεκριμένο είδος μουσικής;

Moya: *Εμείς ευχαριστούμε καθώς είναι επίσης σημαντικό να υπάρχουν άνθρωποι σαν εσας και να μας δίνουν χώρο. Όσον αφορά την ερώτηση, αρχικά μας τράβηξε η μουσική, σαν είδος. Οπως και οι περισσότεροι της γεννιάς μας, το HIp Hop το γνώρισαμε σε μικρή ηλικία και με Αμερικάνικο στίχο. Δεν δίναμε τόση σημασία στους στίχους τότε. Αργότερα και ψάχνοντας περισσότερο βρίσκαμε πράγματα που μας ταιριάζανε και στιχουργικά πέρα απο το μουσικό κομμάτι, καθώς κάποια στιγμή έφτασε στα αυτιά μας και το Ελληνικό Hip Hop. Θέλοντας και μη δώσαμε και την ανάλογη σημασία στο στίχο αυτής της μουσικής και ετσι δεθήκαμε ακόμα περισσότερο μαζί του λόγο της αμεσότητας του.*

Dave: *Η αμεσότητα του στίχου και η δυναμική των λέξεων είναι τα κύρια χαρακτηριστικά που συνέβαλαν στο να αγαπήσω αυτό το μουσικό μόρφωμα. Ασχολούμαι με τις λέξεις και τον γραπτό λόγο όχι μόνο στιχουργικά αλλά και γενικότερα και το χιπ χοπ για μένα ήταν πάντα ένα χρήσιμο εργαλείο ώστε να τις δουλεύω και να εξελίσσομαι μέσα από αυτό.*

-Βλέποντας την ιστορία του hip-hop παρατηρούμε ότι ενώ αρχικά έχει μια συγκεκριμένη πολιτική κατεύθυνση και είναι συνδεδεμένο με τα κινήματα των μαύρων, σταδιακά επικρατεί ένα lifestyle πλουτισμού με ακριβά αμάξια, χρυσές καδένες κτλ. Παρόλα αυτά υπάρχουν ακόμα καλλιτέχνες που και στις ΗΠΑ και την Ελλάδα προσπαθούν να κρατήσουν την μουσική στις αρχικές της ρίζες, δηλαδή τα κοινωνικά προβλήματα από τα οποία αναδείχθηκε και το πολιτικό υπόβαθρο που αρχικά είχε. Ποια είναι η γνώμη σας γι' αυτό;

Moya: *Το hip hop ξεκίνησε από καταπιεσμένους ανθρώπους - μετανάστες που είχαν ανάγκη για έκφραση και ψυχαγωγία. Χρησιμοποίησαν αυτό τον "τροπο" (το hip hop) να το κάνουν, δηλαδή να εκφραστούν. Κάτι που του δίνει πολιτικό χαρακτήρα, αλλά ως γεγονός και όχι ως αυτοσκοπό. Το hip hop λοιπόν ξεκίνησε στις γειτονιές και είτε εξελίχθηκε είτε μεταλλάχθηκε, αφήθηκε ελεύθερο όπως και έπρεπε να γίνει. Ως λογικό αποτέλεσμα ήταν να φτάσει και στα "σκουπίδια". Το θετικό είναι ότι παρέμεινε στις γειτονιές, και όχι μόνο παρέμεινε στις γειτονιές όπου ξεκίνησε, αλλά υπάρχει πλέον σχεδόν σε κάθε γειτονιά του κόσμου, στην πιο αγνή του μορφή.*

Dave: *Είναι όπως το λες. Το χιπ χοπ γεννήθηκε την δεκαετία του `70 στην Αμερική από ανάγκη έκφρασης και προβολής κοινωνικά καταπιεσμένων και αποκλεισμένων ανθρώπων. Στην συνέχεια εισχώρησε σε αυτό η μουσική βιομηχανία μαζί με τα κακώς κείμενα της , και προσπάθησε επιτυχώς να το αποκόψει από τον δρόμο και τις ρίζες του και να του φορέσει μια lifestyle εκδοχή. Φυσικά αυτό έγινε γιατί βρήκε έδαφος όπου μπορούσαν να υπάρξουν κέρδη αλλά και γιατί υπήρξαν και αρκετοί εκφραστές του που στον βωμό του να ξεφύγουν από την φτώχεια και την καταπίεση , έδωσαν την συγκατάθεση τους συμμετέχοντας σε όλο αυτό το κόλπο. Έτσι και στην Ελλάδα δεν θα μπορούσε να συμβεί διαφορετικά. Γι αυτό και φτάσαμε στο σημείο κάποιοι να λέμε ότι παίζουμε χιπ χοπ και να ερχόμαστε σε άβολη θέση νιώθοντας κάθε φορά ότι πρέπει και να εξηγούμε ότι δεν είναι κάτι αστείο ή παιδικό όπως το καθιέρωσαν στην συνείδηση του κόσμου. Τίποτα δεν είναι έτσι ή αλλιώς όμως ή όλα είναι έτσι μέχρι να γίνουν αλλιώς. Και επειδή εγώ προσωπικά έχω δει τα πράγματα να αλλάζουν πολύ και όχι πάντα για καλό , θα σου πω απλά ότι ο καθένας κάνει ότι κάνει ανάλογα με το υπόβαθρο και τον κώδικα που τον συνοδεύει και για τους δικού του λόγους κι ότι είναι ή δεν είναι φαίνεται σε βάθος χρόνου.*

-Εσείς τι μουσικές επιρροές έχετε;

Moya: *Βασική επιρροή φυσικά και είναι το ίδιο το hip hop και παρακλάδια του όπως η Trip Hop, ή η abstract, αλλά και οι ρίζες του Hip Hop που είναι σχεδόν όλη η μαύρη μουσική, funk, soul, jazz, reggae κ.α.*

Dave: *Τα πρώτα μου ακούσματα ήταν συγκεκριμένα δύο γραμμένες κασέτες , στα μέσα της δεκαετίας του `90. Η μία των Active Member και η άλλη των Rage Against The Machine. Ετσι διαμορφώθηκε μέσα μου η δική μου μουσική οντότητα στο ατόφιο boombap ηχόχρωμα αλλά και σε ποιο hardcore εκδοχή. Αργότερα ασχολήθηκα με το χιπ χοπ της γεννιάς μου της δεκαετίας του `90 και αρχές του 2000 που σαν εποχές τις θεωρώ αξεπέραστες ακόμα και σήμερα. Πλέον στα 34 μου (κοντά 35) δεν ροκανίζω την καθημερινότητα μου μόνο ακούγοντας χιπ χοπ. Ακούω διάφορα πράγματα , από Νίκο Ξυλούρη και Αλκίνοο Ιωαννίδη μέχρι Rene Aubry και Ludoviko Einaudi.*

-Η μουσική και τα τραγούδια σας τι θέλετε να εκφράζουν;

Moya: *Ανέκαθεν η μουσική είναι έκφραση, είναι ο καθρεφτης σου. Βέβαια ακόμα και σ΄αυτό υπάρχει φίλτρο με το τι θέλεις να βγάλεις προς τα έξω. Νιώθεις γεμάτος όταν εκφράζεις τους δικούς σου ανθρώπους, αυτά που βλέπεις γύρω σου, αυτά που συζητάς με τους φίλους σου, ότι σε περιτριγυρίζει γενικότερα.*

Dave: *Η μουσική και τα τραγούδια μου πάνω από όλα εκφράζουν εμένα και την δική μου αλήθεια. Από εκεί και πέρα ψάχνουν να βρουν η έστω προσπαθούν αυτόν η αυτήν που κλαίει κάπου στα σκοτεινά , να του πουν ότι δεν είναι μόνος - η , και να τον κάνουν αφού αντικρίσει τον γκρεμό να θέλει να γυρίσει πίσω να παλέψει.*

-Ποια πρέπει να είναι η σχέση τέχνης και πολιτικής; Είναι δυο πράγματα ξεχωριστά το ένα από το άλλο ή εντέλει αλληλένδετα;

Moya: *Είναι δύο πράγματα ξεχωριστά αλλά μέσω της μουσικής προκύπτουν πολιτικές τοποθετήσεις. Όπως και οτιδήποτε κάνουμε μπορεί να αποτελέσει και πολιτική πράξη, σκόπιμα η μή.*

Dave: *Πολιτική είναι τα πάντα. Ακόμα και η γέννηση ενός ανθρώπου , πολιτική στάση είναι. Ακόμα και η απάθεια , πολιτική στάση είναι. Διαλέγεις μεριά λοιπόν και δίνεις το ανάλογο σχήμα και στην τέχνη σου. Η τέχνη μπορεί να χρησιμοποιειται για οποιονδήποτε λόγο αλλά πάνω από όλα είναι ανθρώπινη ανάγκη. Οι καλλιτέχνες δεν ειναι μια ξεχωριστή κατηγορία ανθρώπων , δεν ανήκουν σε κάποιο ξεχωριστό άπιαστο βάθρο.Καθε καλλιτέχνης που σέβεται τον εαυτό του πάνω από όλα οφείλει να παίρνει την δική του θέση μέσα από την τέχνη του , για το κοινωνικό γίγνεσθαι και η τέχνη του όσο γίνεται να εκφράζει το Πανανθρώπινο κι όχι να περιχαρακώνεται ατομικά και εγωκεντρικά. Αυτό όμως δεν σημαίνει απαραίτητα ότι όποιος δεν επιλέγει να έχει πολιτική θέση δεν κάνε και τέχνη. Όπως σου είπα , με λίγα λόγια ο καθένας λειτουργεί με γνώμονα το υπόβαθρο του και την συνείδηση του.*

διεύθυνση: λ. στρατού 19 & σαρανταπόρου | συνέλευση: Τρίτη 20.30 http://libertatiasquat.blogspot.gr/ |
e-mail: libertatia_squat@riseup.netπρόσβαση: λεωφορεία 3,7,10,11,31,39,58 στάση ευζώνων